

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Nr. 4. 27 januar 1916

Pris 10 øre

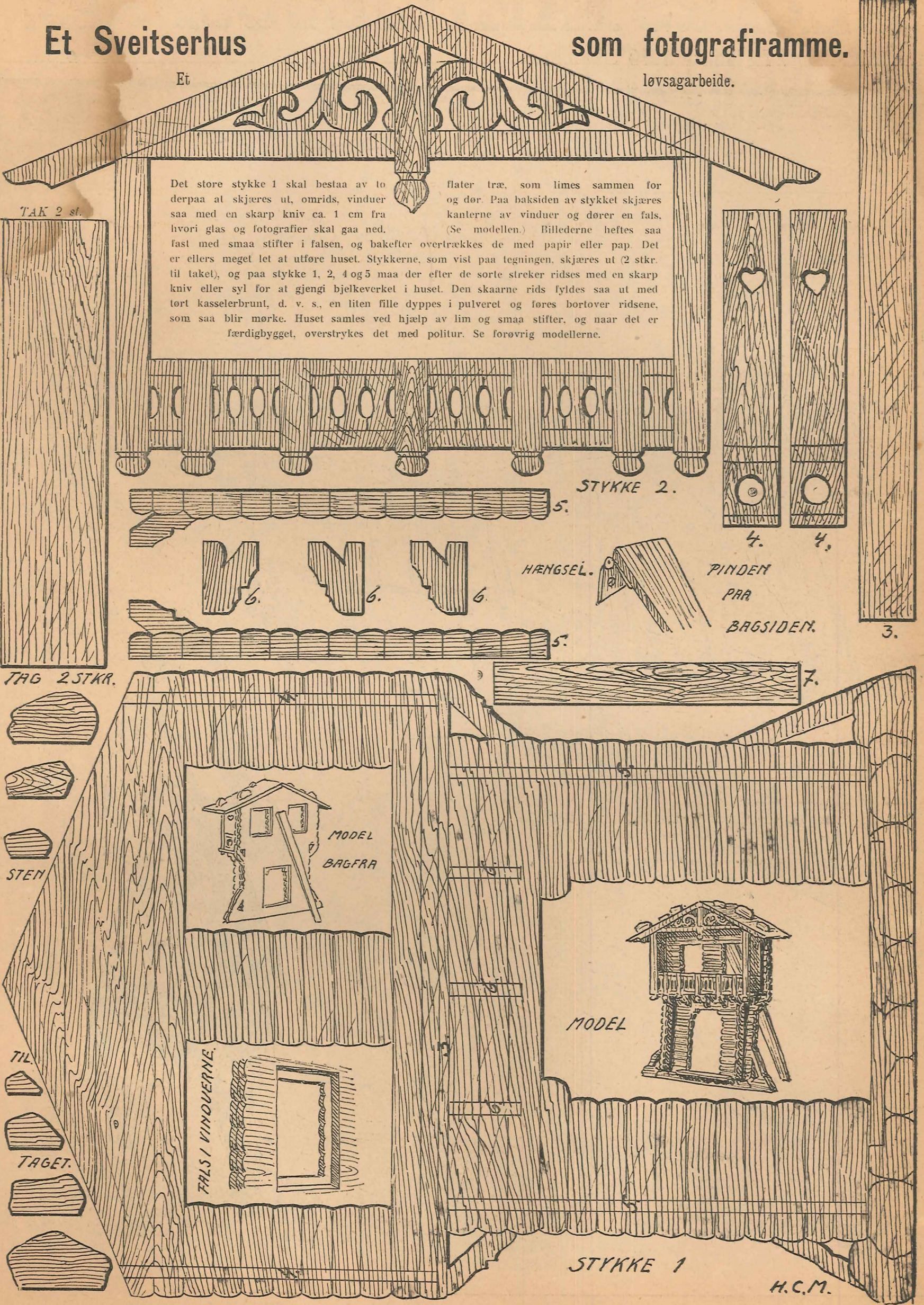
G. Gjerding

Et Sveitserhus

som fotografiramme.

Et

løvsagarbeide.

Det store stykke 1 skal bestaa av to derpaa at skjæres ut, omrids, vinduer saa med en skarp kniv ca. 1 cm fra hvori glas og fotografier skal gaa ned. flater træ, som limes sammen for og dør. Paa baksiden av stykket skjæres kanterne av vinduer og dører en fals. (Se modellen.) Billederne heftes saa fast med smaa stifter i falsen, og baktefter overtrækkes de med papir eller pap. Det er ellers meget let at utføre huset. Stykkerne, som vist paa tegningen, skjæres ut (2 stkr. til taket), og paa stykke 1, 2, 4 og 5 maa der efter de sorte streker ridses med en skarp kniv eller syl for at gjengi bjelkeverket i huset. Den skaarne rids fyldes saa ut med tørt kasselerbrunt, d. v. s., en liten fille dyppes i pulveret og føres bortover ridsene, som saa blir mørke. Huset samles ved hjelp av lim og smaa stifter, og naar det er færdigbygget, overstrykes det med politur. Se forøvrig modellerne.

TAK 2 st.

STYKKE 2.

TAG 2 STKR.

STEN

TIL

TAGET.

FALS I VINDUERNE.

STYKKE 1

H.C.M.

Pris: kr. 1,25 pr. kvartal.

10 øre pr. nummer.

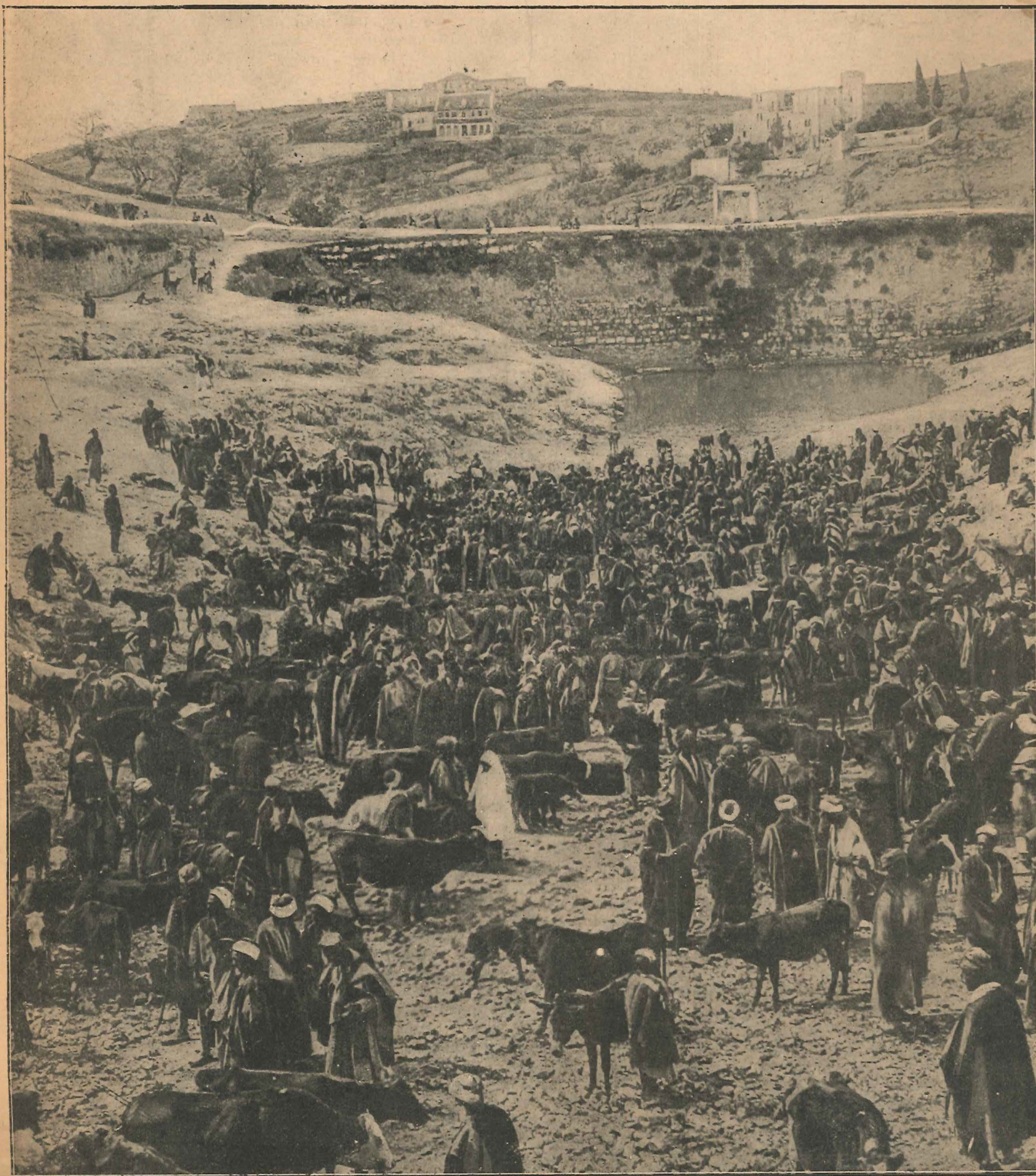
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 4

27. januar 1916.

40. aarg.

Markedsdag utenfor Jerusalem.

Markedet med kreaturer holdes ved Gihons kilde i den fra bibelens kjendte Kedrons dal, sydøst for Jerusalem. Gihons kilde, som nu ogsaa kaldes „Marias kilde“, og som i det gamle testaments tid forsynte Jerusalem med drikkevand, vælder her frem i bunden av en i klippen uthugget hule og danner et bassin. Ved kanten av dette bassin har egnens folk: arabere, tyrkere og jøder, i umindelige tider holdt sit marked. — Fot. Underwood and Underwood, N. Y.

En kjærlighetskomedie.

Av

Charles Garvice.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

„Ligger lady Macdowntons eiendom langt herfra?“ spurte han kusken.

„Omtrent halvanden mil, sir,“ lød det ærbødige svar. „Vi er godt og vel tre mil fra The Grange — den unge herres — undskyld — jeg mener, jeg mener sir Geoffreys eiendom.“

Kusken stammet forvirret dette, men Anderton smilte venlig.

„Det gjør ikke noget,“ sa han, „det er jo ikke saa let pludselig at skifte herre.“

Paa veien til Lower Effingdale kjører vi forbi The Manor — lady Macdowntons eiendom,“ sa kusken.

„Aa gjør vi det,“ sa den elskværdige Anderton, „saa kan jeg jo først overbringe miss Pennithornes budskap til lady Macdownton og bakefter kjøre til — hvad var det nu De kaldte det —“

„Ja, det kan vi godt, sir,“ sa kusken, og mr. Anderton lænet sig tilbake i sætet og forblev taus, indtil vognen stanset utenfor trappen til The Manor.

Det var en gammel bygning, ikke saa stor og imponerende som Pennithorne Towers, og mr. Anderton betraktet litt misbilligende de vildvinbedækkede murer og mosbegrodde taker.

„Det maa være forbistret fugtig her om vinteren,“ tænkte han, idet han sprang ut av vognen. Han sa sit navn til tjeneren, som aapnet døren for ham, og faa minutter efter befandt han sig overfor lady Maud Macdownton, som han især hadde ønsket at faa tale med.

Lady Maud var blit blek da hun hørte gjestens navn, og hendes første indskydelse hadde været ikke at ta imot ham. Men et øieblikks eftertanke hadde sagt hende, at en saadan handling vilde være en dumhet og bare bety opsættelse, for et møte vilde være uundgaelig. Følgelig blev han vist ind, og hun reiste sig for at hilse paa ham med den samme foragtelige mine han kjendte saa godt fra deres sammenkomst ved British museum.

Han kunde ikke se, at hendes hænder var knyttet fast mellem folderne paa hendes kjole, og at foragten var bare en maske som dækket over den dødelige angst der opfyldte hende.

„Nuvel, mr. Anderton,“ sa hun, da døren hadde lukket sig efter tjeneren, „hvorfor kommer De til mig?“

Anderton stirret paa hende med en blanding av beundring og triumf.

„Deres naade har sikkert ventet mig,“ mumlet han i en underdanig tone. Det var sandsynlig at hun hadde ventet en saadan visit før eller senere — men den var kommet før hun hadde ventet den, og det var ikke saa let at fange lady Maud.

„Det kan jeg egentlig ikke si,“ sa hun koldt. „Men siden De nu er her, maa jeg spørre Dem om grunden til Deres besøk?“

Han fór let sammen under hendes bitende sarkasme, men han forblev smilende og tilsynelatende uberørt.

„Deres naade er virkelig i besiddelse av et stort mod,“ sa han. „Sæt nu at jeg hadde fortalt om vort sidste møte, og hvor vi møttes — og — hvorfor vi møttes?“

Han lo sagte og klukkende og han saa hendes fine, mathvite kinder skifte farve.

„Det er altsaa pengeavpresning — De vil tvinge penger av mig?“ spurte hun og be-

hersket sig saa godt, at Anderton ikke kunde høre nogen forandring i hendes stemme.

Han trak paa skuldrene.

„Hvorfor bruke saadanne stygge uttrykk, mylady?“ sa han indsmigrende. „De maa dog indrømme at jeg opførte mig meget korrekt igaar — det var ikke enhver som vilde ha klaret sig saa godt i — i denne overraskelse, som det var for os begge —“

Lady Maud gjorde en utaalmodig bevægelse.

„Hvem vilde ha trodd Dem!“ sa hun. Hendes stemme var litt usikker nu, den blotte tanke paa skandale bragte blodet til at stivne i hendes aarer.

„Mange flere end De tror, min kjære mylady,“ svarte han smilende. „Det er intet som interesserer ens bedste venner mer end historien om et hemmelig møte — enten den saa er sand eller ikke. Men hvorfor tænke paa slike ting? Jeg har ikke sagt et ord om at jeg vil aabenbare vort lille komplot.“

„Fordi De tror jeg vil betale Dem for Deres taushet,“ sa hun heftig. „De tror jeg er i Deres magt.“

„Til en viss grad er De det ogsaa, min kjære, unge dame,“ sa Anderton med søt-laden stemme og nød bare altfor tydelig hendes nederlag. „Men jeg er et fornuftig og medgjorlig menneske og ønsker ikke at utnytte min viden. Hvis jeg vilde det, saa vilde jeg uten tvil faa endnu mer av sir Geoffrey Hamilton — skjønt han ikke eier Pennithorne længer — end av Dem — men av egne private grunde vil jeg ikke gaa til ham. Jeg ønsker bare en liten løn for den risiko jeg løper.“

„Og for hvilken De er blit godt betalt,“ sa lady Maud skarpt.

„Det var bare til det aller nødvendigste, min kjære dame, det kan jeg forsikre Dem,“ sa Anderton, og kastet sig skjodesløst tilbake i den stol, hvori han uopfordret hadde sat sig.

Maud tidde; hun visste ikke hvad hun skulde si eller gjøre. Hvis hun bare i mindste maate lot sig paavirke av disse trusler, vilde hun aldrig bli kvit ham; da vilde han fordre flere og flere penger. Men hvad der end hændte, saa maatte hun ha tid til at tænke sig om. Hun saa op paa ham og blev blussende rød under hans kolde, forskende blik.

„Hvor meget vil De ha?“ spurte hun skarpt.

Han smilte svakt og sat i nogen minutter og nød situationen, for han hadde egentlig ikke ventet at det vilde gaa saa glatt.

„Undskyld, at jeg ikke svarte straks,“ sa han. „Jeg ønsker ikke at kræve nogen stor sum av Dem, men, ser De — jeg tænker paa at gifte mig, og da trenger man jo alltid litt penger. Dere damer koster alltid meget.“

Mary gyste ved den tone, hvori han talte.

„Gifte Dem!“ gjentok hun.

„Ja,“ svarte han, „med vor kjære, unge veninde Sybil Pennithorne.“

Maud forfærdet sammen og blev aldeles maalløs i sin forbauselse. Hun hadde ganske vist hadet og intrigert mot denne pike og hadde anset hende for at være et passende parti for en mand som Anderton, men det kjendskap hun hadde faat til Sybil i de sidste uker hadde ikke alene vist hende den unge pikes rene, elskelige karakter, men hendes hjertes skjulte sorg, som ikke engang Peggy tilsynelatende hadde opdaget.

Tanken paa at hun skulde gifte sig med denne beregnende skurk — for andet var han ikke — pinte hende grænseløst.

Anderton iagttok hende med et kynisk smil paa sine læber.

„De synes vist det minder om historien om „Skjønheten og uhyret“, ikke sandt?“

spurte han i sin uforskammede fortrolige tone, næsten som om han kunde læse hendes tanker.

„Jeg formoder ikke, at mine anskuelser eller meninger kan paavirke Dem i nogen henseende,“ sa lady Maud bittert, „saa jeg maa be Dem om at være saa venlig at holde Dem til saken. De tror jo, at De paa en viss maate har mig i Deres magt.“

„Det vet jeg!“ svarte Anderton og gned sig i hænderne.

„Naa, hvor meget vil De saa ha?“ spurte Maud utaalmodig.

„Jeg vil ha tusen pund om aaret,“ sa han rolig.

Maud blev blek, men hun lo haanlig.

„Hvorfor ikke ta munden endnu mer fuld og si ti tusen?“ sa hun med bitende sarkasme. „Hvorledes kan De tro det er mulig for mig at betale Dem tusen pund om aaret? Jeg har jo ikke engang selv saa meget.“

„Ikke det, mylady?“ sa Anderton. „Naa, da er det mindre indbringende at være en adelig dame end jeg hadde trodd! Men jeg skal vente med at faa hele summen til efter Deres giftermaal med sir Geoffrey, med hvem De vel endnu er forlovet, skjønt han ikke længer eier Pennithorne Towers! Paa ære — en saa elskværdig ærlighet som Deres er virkelig rent forfriskende i vore forærvete tider —“

Mauds øine lynte ildevarslande.

„Ta Dem iagt!“ sa hun sint. „Driv mig ikke til det yderste — eller det ender med at jeg lar tjeneren kaste Dem ut. Naar alt kommer til alt, vilde det kanskje være den rigtigste maate at optræ paa overfor Dem —“

Hun saa saa frygtløs resolut ut da hun nu reiste sig, at Andertons krysteragtige hjerte begyndte at banke litt ængstelig, og han reiste sig likeledes hurtigt.

„Det var ikke min mening at fornærme Dem, mylady,“ sa han. „Men la os nu ikke snakke mer om det — tusen pund om aaret efter Deres giftermaal og — la os si tyve pund idag — saa skal det være den sidste sum jeg skal be Dem om. Det sverger jeg — for lange forlovelser er ikke moderne for tiden.“

Skjønt han indsaa den risiko han løp, kunde han ikke motstaa dette lille hip til denne forlovelse, som han visste var indgaat uten kjærlighet fra Geoffreys side. Men Maud tok ingen notis av ham. Hun gik over gulvet, aapnet en liten pult og tok ut av den to ti punds sedler, som hun næsten kastet bort i Andertons utstrakte hænder.

„Gaa nu!“ sa hun. „Og hvis De igjen forsøker at presse penger av mig, saa tar jeg saken i mine egne hænder og underretter selv sir Geoffrey om den dumhet jeg har begaaet.“

Anderton bukket og smilte haanlig, for han ansaa ikke lady Maud for at være istand til at paadra sig den haan og medlidenhet, som en hævet forlovelse alltid drar efter sig.

Men han sa dog ikke noget, og faa minutter efter sat han igjen i vognen og kjørte til Lower Effingdale, hvor han gik ind i den eneste juvelerbutik som fandtes i den lille by.

Da Maud var blit alene gik hun rastløs frem og tilbake paa gulvet. Hun visste bare saa altfor godt hvor unyttig det vilde være at kjæmpe mot denne mand paa aapen, ærlig maate, og det gjorde hende inderlig øndt, ikke bare for Geoffrey men ogsaa for hendes kusine Sybil, hvis livslykke nu igjen laa i hendes hænder.

Imens kjørte Anderton, som var meget tilfreds med sig selv og sit dagverk, tilbake til The Towers, hvor han fandt et litet, men utsøkt selskap samlet. Omegnens beboere hadde med stor glæde og begeistring budt

sir Harald Pennithorne og hans to døtre velkommen, og der gik næsten ikke en dag uten at en eller anden av omegnens unge damer eller herrer indfandt sig paa det vakre, gamle herresæte og fyldte værelserne med sin muntre tale og latter. Anderton bevarte sin tidligere ydmyge, ærbødige mine, indtil han senere hen paa eftermiddagen var alene med sir Harald i biblioteket. Efterat ha tændt en av sin verts fine cigarer aapnet han ilden mot den helt umistænksomme mand, der behandlet ham saa venlig og elskværdig.

„Sir Harald,“ sa han. „Det har vist undret Dem, at jeg paa denne maate har tilvunnet mig adgang til Deres hjem?“

„Det gav et litet sæt i sir Harald.

„De er bare allfor velkommen, Anderton,“ begyndte han, men den anden avskar ham ordet med en haandbevægelse.

„For ikke at tale om, at jeg har maattet finde mig i Deres aristokratiske venners og slegtningers uforskammetheter — javel! — Nei, hør mig først tilende —“ tilføiet han, da han saa sir Harald aapnet læberne for at tale. „Ser De forklaringen er enkel nok. Jeg vil ha Sybil.“

Sir Harald stirret paa ham, næsten som lady Maud hadde gjort, bare endnu mer forlumlet og forvirret, som om han ikke trodde at ha hørt riktig.

„Vil — ha — Sybil?“ gjentok han. „Hvad mener De?“

„At jeg vil ha hende til min hustru, naturligvis,“ lød det rolige svar. „Og jeg vil først ha Deres samtykke.“

„Aldrig!“ brast det ut av sir Harald, som var blit meget blek. „Jeg mener, mr. Anderton,“ tilføiet han, „at det er umulig.“

„Det kan jeg ikke indse,“ sa Anderton og betraktet ham skarpt med sine sorte, stikkende øine, hvori der var et kaldt glimt, som syntes at fylde sir Harald med skræk.

„Hun elsker Dem ikke — det vet De, at hun ikke gjør,“ mumlet han.

„Det vet jeg slet ikke noget om,“ lød det kolde svar. „Jeg ønsker at forlove mig med hende — og det agter jeg at gjøre med Deres samtykke — enten hun saa elsker mig eller ikke. Det kommer nok bakefter.“

„Men jeg vil aldrig tvinge hende til at gifte sig med Dem eller med nogen anden, som hun ikke elsker. Hvorfor skulde jeg det?“

„Fordi De maa gjøre det for Deres egen skyld,“ sa skuespilleren langsomt og eftertrykkelig. Saa bøide han sig frem, og idet han fæstet sine øine skarpt og gjennemtrængende paa sin vert, sa han bare fire ord.

Virkingen av disse ord var frygtelig, for med et uartikulert angstskrik sank sir Harald tilbake i stolen og begravet sit ansigt i sine skjælvende hænder. Anderton sat ubevægelig og saa paa ham med et blik, der mindet om det hvormed en giftslange betrakter sit bytte. Der hersket en dødelig taushet i det store, solbeskinte værelse, bare med mellemrum hørte man glade stemmer fra tennispladsen utenfor.

Nu hadde Anderton raad til at være taalmodig. Verden stod aapen for ham og han behøvde bare strække haanden ut for at gripe sin skat. Det forekom ham en hel evighet, men der hadde i virkeligheten bare forløpet ti minutter, da sir Harald rettet sig langsomt op og lot hænderne synke fra sit ansigt, der saa ut som om det var blit ti aar ældre. Dette syn vilde ha bløtgjort enhver mand undtagen den som sat og ventet saa rolig paa ham.

„Og hvad — hvad har De isinde at gjøre?“ lød det skjælvende spørsmåal.

„Jeg har isinde at gifte mig med Sybil,“ sa Anderton lakonisk, „og hvis hun ikke

samtykker for min skyld, saa gjør hun det nok for Deres og Peggys.

Igjen gik der en skjælven gjennom den gamle mands sammensunkne skikkelse, og ved at se dette sa Anderton igjen noget i samme lave tone som før.

Sir Harald tigget, tryglet og bad — men forgjæves. Ubarmhertig — ubøielig — utnyttet den mand sir Harald hadde kaldt „sin bedste ven“ sin fordel og aabenbaret sig i sin sande skikkelse som et menneske med et ondt og grusomt hjerte.

Det var en grænseløs, pinlig scene, men endelig gav den gamle mand tapt.

„Gi mig frist,“ sa han frygtsomt til Anderton og reiste sig likesom for at gjøre ende paa samtalen.

„Jeg gir Dem frist til iaften,“ sa Anderton koldt og gik over gulvet og bort til døren. „Jeg vil ha det avgjort iaften, og i næste uke skal forlovelsen bekjendtgjøres i aviserne.“ Han lo grusomt. „Det vil ta sig godt ut, ikke sandt?“ vedblev han spottende. „Sybil Pennithorne, ældste datter av sir Harald Pennithorne til Pennithorne, Towers, Bucks, forlovet med James Anderton ved Thesbian teatret, London. Det vil vække sensation, ikke sandt?“

Han lo igjen, idet han aapnet døren og gik ut. Sir Harald sank i mat, taus fortvilelse tilbake i sin stol.

„Jeg kan ikke — jeg kan ikke,“ stønnet han. „Hun vil aldrig gjøre det, og det vil dræpe Peggy —“

Time efter time sat han og overveiet situationen. Han hadde git sig i denne mands magt, og for fremtiden vilde han ikke være herre over noget av sit eget, ikke engang over sine tanker. Han vilde bli en slave, ikke bare han selv — men hans barn — medmindre Sybil indvilget i at ofre sig.

Han turde ikke tænke paa hvad følgerne vilde bli, hvis hun negtet det. Men paa den anden side — der var jo ingen anden — for Geoffrey Hamiltons navn kom aldrig over den unge pikes læber mer, og endog Peggy hadde nu helt opgitt at faa se ham mer. Sir Harald hadde jo ikke den ringeste anelse om scenen i parken. Hvis Sybil bare vilde gjøre dette, saa kunde alt bli godt.

Lyden av de muntre stemmer og den glade latter kom nærmere, og sir Harald sprang op, skjælvende over hele legemet. Det var umulig for ham netop at møte disse glade, sorgløse, unge mennesker — men litt efter litt døde lyden bort i det fjerne, og igjen hersket der taushet i det store værelse, mens den vakre sommerdag nærmet sig sin ende.

Pludselig kom Sybil, som aldrig var længe borte fra sin far av gangen, ind i værelset.

Mens hun stod i døraapningen og speidet ind for at se om hendes far sat i sin sedvanlige stol, faldt de sidste straalere fra den nedgaaende sol fuldt og helt paa hende og fik hendes gyldne haar til at skinne som spundet kobber. Med et ømt smil paa sit ansigt gik hun længere frem i værelset.

„Kjære far!“ utbrøt hun ængstelig. — „Aa, der er du jo — jeg visste ikke om du sov eller var beskjæftiget. Vi skal drikke te nu.“

Da han reiste sig op fra sin sammensunkne stilling, saa hun, at hans ansigt var hvitt og næsten fortrukket av sorg eller frygt — hun visste ikke hvad det var. Hun skyndte sig hurtig bort til ham.

„Far — hvad er der iveien? Er du syk? Si mig hvad det er, kjære far!“

Han forsøkte at tale, men ordene vilde ikke komme frem; men pludselig rakte han med en kraftanstrengelse sin haand ut.

„Sybil,“ sa han hæst, „jeg har noget at si dig — jeg — trænger til din hjælp.“

Hun slynget sine armer om hans hals og skjøv ham blidt ned i stolen igjen, idet hun knælte ned ved siden av ham.

„Kjæreste far, du vet at jeg vil hjelpe dig, at jeg vil gjøre alt for dig,“ sa hun med inderlig ømhet. „Men hvad kan der være iveien nu — hvad kan vi mangle nu?“

Han stønnet i sin fortvilede sorg og trak hende ind til sig.

„Du er en snild pike, Sybil — hvis jeg bare kunde tro — aa, barn, barn —“

„Si mig hvad det er, far,“ hvisket hun.

„Sybil! Har du ikke alltid været lykkelig?“ spurte han med hæs, skjælvende stemme. „Har jeg ikke været en god far mot dig?“

„Jo, jo,“ mumlet hun, „den snildeste, bedste far i verden. Men hvad er der hendt? Er pengene brukt op?“

Hun hadde ingen forestilling om hvad der var blit brukt.

„Nei, nei,“ stønnet han. „Det er ikke et pengespørsmåal — det er — det er Anderton.“

Sybil for sammen og blev litt blek ved at høre dette navn.

„Mr. Anderton?“ gjentok hun. „Hvad ønsker han?“

Men neppe hadde hun uttalt disse ord, før der gik en gysen gjennom hende, for hun ante hvorledes svaret vilde lyde.

„Han vil at du skal gifte dig med ham.“

Sybil sprang op med et svakt skrik.

„Gifte mig med James Anderton? Aa, det er jo umulig! Jeg kan ikke — det har jeg jo ogsaa sagt ham. Det kan du da ikke ønske, kjære far — kan du vel?“

Hun saa bedende op paa sin far.

„Nei, jeg ønsker det ikke, mit barn,“ sa han lavt, „og under almindelige forhold vilde jeg øieblikkelig ha avslaat hans tilbud og ikke engang snakket til dig om det, men —“

„Men hvad?“ spurte Sybil aandeløs med sine store øine fæstet ængstelig og spørrende paa ham.

„Det er Peggy jeg er ræd for,“ sa hendes far med en stønnen.

„Jeg forstaar dig ikke,“ sa Sybil.

Med en kraftanstrengelse tok hendes far sig sammen.

„Det er forsent,“ sa han fortvilet; „jeg kan ikke ændre det, kan ikke gjøre det jeg har gjort uskedd, men, Sybil — Anderton har mig i sin magt. Han har opdaget en hemmelighet — Gud maa vile hvorledes — men det vil bety Peggys død — hendes liv henger jo i en traad — og det vil ogsaa bli min død, hvis han aabenbarer sandheten.“

Sybil utstøtte et høit skrik og bedækket sit ansigt med sine hænder. Dypt i sit hjerte hadde hun begravel sin kjærlighet til Geoffrey — hendes fætter — men hun hadde lovet aldrig at gifte sig med nogen anden mand. Og nu — nu skulde hun kastes bort til en mand, som hun ikke kunde fordre — som hun aldrig kunde føle den mindste gnist av kjærlighet til! I nogen minutter var hun stum av vrede og fortvilelse.

„Jeg vet det kommer saa pludselig — og er et slag for os begge. Det hadde nær dræpt mig,“ vedblev sir Harald i en saa smertelig tone, at den unge pikes hjerte fyldtes med grænseløs ømhet.

„Stakkars far!“ sa hun blidt. „Er der ingen redning? Hvis jeg nu bad og besvor ham —“

Sir Harald rystet fortvilet paa hodet.

„Han er haard som sten — han er et uhyre. Men kanskje han elsker dig —“

Hans stemme døde hen i en hulken, og Sybil var tilmode som om hendes hjerte skulde briste.

„Skal jeg virkelig gjøre det?“ mumlet hun halv høit. Saa tænkte hun paa Peggy og paa sin døende mors sidste ord. Hun hørte igjen

den svake, bristende stemme: „Vær snild mot Peggy, Sybil.“ Ja, hun maatte gjøre det; hun følte bare saa allfor tydelig hvad et egteskap med Anderton vilde bli for hende, mens hele hendes hjerte tilhørte en anden, skjönt denne anden hadde svigtet hende saa grusomt og forlovet sig med en anden kvinde. Det vilde være feigt og egenkjerlig av hende at ofre sine kjæreste for en saa falsk og uædel mand, som Geoffrey Hamilton hadde vist sig at være.

Sir Harald iagttok hende med frygt og spænding. Pludselig vendte hun sig om mot ham.

„Du skal ikke være saa fortvilet, far — vi skal betale mr. Anderton den pris han forlanger,“ sa hun med en haard, klar stemme, som var ganske forskjellig fra hendes sedvanlige. „Jeg skal gifte mig med ham — men ikke endnu.“

„Vil du — aa, Sybil, Sybil — du har isandhet frelst os!“ utbrøt hendes far med usigelig lettelse. „Mit elskede barn!“

Han strakte armene ut mot hende, men Sybil drog sig tilbake. Hun følte at hun maatte gaa gjennom ildprøven alene, og for første gang i sit liv hadde hun en følelse, som om hendes far næsten var en fremmed for hende.

„Det er for Peggy,“ sa hun og vendte sig om for at gaa. Men i det samme blev døren aapnet, og Andertons mørke, næsten onde ansigt kikket ind.

„Anderton,“ stammet sir Harald skjælvende, „jeg har snakket med Sybil nu — og —“

Anderton lukket døren hurtig efter sig og kom henimot den unge pike.

„Sybil!“ utbrøt han. „Si mig, at De samtykker — at De vil gi mig Deres kjærlighet — Deres dyrebare selv —“

Sybil vendte sig mot ham; hun rettet sin slanke skikkelse stolt i veiret og hendes graa øine lynte.

„Jeg samtykker i at gifte mig med Dem,“ sa hun koldt og haardt, „for at frelse de jeg elsker. Jeg elsker ikke Dem — vil aldrig komme til at elske Dem — men hvis De staar ved Deres handel vil jeg staa ved min.“

Et øieblik bruste vreden op i Anderton, men tanken paa fremtiden og hans magt over dem alle beroliget ham.

„Godt,“ sa han tver. „Som De vil. Naar De bare blir min hustru, saa er jeg likeglad med alt det andre.“

Uten at si mer vendte Sybil sig om og forlot værelset.

De hadde været saa optat av sine egne affærer, at de ikke hadde hørt den svake raslen av de store fløielsportierer eller set dem bevæge sig. Det var sandsynligvis bare vinden, som hadde foraarsaket denne raslen og bevægelse, for efter solens nedgang var det begyndt at blaase sterkt, og træernes grener bøide sig allerede meget under stormens tak. Hvis Sybil hadde lagt merke til det vilde denne pludselig utbrutte storm ha forekommet hende som et sindbillede paa den storm, som nu var brutt ind over hendes liv.

XXIV.

De faa venner som var blitt underrettet om denne besynderlige forlovelse hadde nu i en uke diskutert den ivrig, set den fra alle sider, og hadde forgjæves gjort Sybil forestillinger.

„Tante Davie“, som den gamle dame nu ogsaa blev kaldt av dem, hadde været umaadelig indignert, og i sin vrede og avsky hadde hun skaffet stakkars Sybil mange sure timer, likesom hun ogsaa hadde overvældet sir Harald med bebreidelser, indtil han var

blit rent ræd for at være i samme værelse som hun.

Ogsaa lady Macdownton var blitt meget forbauset og ærgerlig over denne forlovelse; hun betragtet saken med iskold foragt og erklærte, at hun vasket sine hænder og frala sig al mulig del og ansvar.

Merkelig nok var Peggy den eneste som ikke tok paavei, og det var Sybil umaadelig taknemlig for. Hun visste jo, at den lille pike ikke kunde fordra Anderton, og hun hadde derfor hat store betænkeligheter ved at bringe hende den uventede nyhet, men skjönt Peggy hadde set meget overrasket ut, hadde hun ikke sagt noget, og den aften hadde hun bare klynget sig endnu fastere end ellers til søsteren, da denne bøide sig over hende for at si godnat.

Det var synlig for alle, undtagen for faren og søsteren, at Peggys kræfter tok av dag for dag, men Sybil vilde ikke se det, og mente at den usedvanlig sterke sommervarme var skyld i hendes lille søsters svakhet og mangel paa appetit.

Anderton var til alles glæde reist til London. Han hadde tvunget sir Harald til at gi sig en check paa hundre pund, og hadde meddelt familien, at han reiste ind til byen for at gjøre forberedelser til sit egteskap med Sybil.

Sybil kom ikke med nogen indvendinger til alt det han sa eller gjorde, naar han bare ikke nærmet sig hende, for da trak hun sig alltid ubarmhjertig tilbake. Hun følte sig usigelig lettet da han reiste.

Anderton gjorde ikke særlig forsøk paa at fremskynde brylluppet; han ansaa sig nu for sikker, og da han nu kunde faa saa mange penger han vilde ha, hadde han ikke plaget lady Maud mer.

Likesom Peggy hadde ikke Maud gjort særlige ophævelser ved efterretningen om forlovelsen; hun følte bare saa altfor klart, at der maatte være en eller anden dypere grund til det, og at Sybils hjerte maatte være nær ved at bryte. De to unge kvinder syntes at være kommet hverandre betydelig nærmere, og da Maud aftenen efter Andertons avreise kom hjem til Manor House, satte hun sig ned og skrev et brev til Geoffrey.

Det lød saaledes:

„Kjære Geoff!“

Jeg haaber du vil tilgi mig, hvis dette brev voldrer dig nogen sorg, men jeg ønsker at hæve min forlovelse med dig. Jeg vet at det vil gjøre dig ondt, og onde tunger vil sandsynligvis si, at det er fordi du har mistet dit gods og din rigdom, men jeg tror du vil være mer retfærdig mot mig. Og jeg tror at du vil føle dig friere og lettere ved ikke i nogen henseende at være hemmet i dit arbeide. Det var ogsaa en sorg for mig at opdage, at mine følelser overfor dig allikevel bare var helt søsterlige — og jeg er sikker paa at du vil være ædelmodig og ikke ødelægge baade dit og mit liv.

Vil du som tegn paa din tilgivelse gjøre mig en tjeneste? I næste uke skal tante Constance holde et bal, og jeg ber dig om at ta imot hendes indbydelse, for at jeg kan faa snakke med dig og forklare dig alt tydeligere og bedre, end det kan gjøres skriftlig.

Din hengivne kusine
Maud.“

Med en besynderlig blanding av lettelse og anger læste Geoffrey dette brev — lettelse over, at han nu igjen hadde lov til at tænke paa den eneste kvinde i verden som han elsket — om han end ikke vaaget at se hende mer — og anger over, at han absolut hadde forsømt Maud, overfor hvem han ikke hadde anden undskyldning end sit arbeide.

Merkelig nok hadde tapet av formuen, som

av alle var blitt betragtet som en saa stor ulykke for ham, bidraget mere til at utvikle og staalsætte hans karakter, end besiddelsen av den hadde gjort. Hvis den ikke saa pludselig var blitt berøvet ham, saa hadde han sikkert i sin store sorg over Sybils formentlige troløshet og falskhet begaaet mange daarskaper, som han nu hverken hadde tid eller penger til at begaa. Det hadde været et moralsk styrtebad for ham, og han styrtet sig nu ut i arbeidet med en brændende iver og et inderlig ønske om at glemme alt undtagen det, at han nu bare hadde sig selv at stole paa, hvis han vilde frem i verden.

Det lyktes ham ogsaa at faa arbeide; han hadde allerede hat flere saker at føre, og det med gode resultater, og efter en av de sidste opsigtsvækkende saker som han hadde ført tilende var han blitt komplimentert av selve dommeren. Han var saaledes paa god vei til at bli bekjent og vinde sig et navn som advokat, og det gode selskap forsøkte igjen at dra ham ind i sin malstrøm, men forgjæves. Med undtagelse av sine besøk hos sin tante og lady Maud i London kom han ingen steder utenfor sin trange kreds. Han hadde hverken set Sybil eller hendes far siden den dag, da han hadde truffet dem paa saksførerens kontor.

Hans første indskydelse var nu at skynde sig til Manor House og forsøke paa at bevæge Maud til at forandre sin beslutning, men det endte med, at han nøiet sig med at skrive til hende. Hvis han var kommet selv, var det sandsynlig, at hun med glæde igjen hadde bundet sig til ham, for skjönt hendes første glødende kjærlighet var død, var hun endnu svært glad i ham; men selv om hans brev aandet den samme venlige hengivenhet for hende, som han altid hadde vist, manglet det dog varme og inderlighet, og derfor bestyrket det hende bare i den avgjørelse hun ansaa for den bedste. Hun skrev igjen og sendte tilbake den nydelige forlovelsesring og alle de andre kostbare gaver han hadde overvældet hende med, likesom for dermed at bøte paa sin mangel paa kjærlighet til hende.

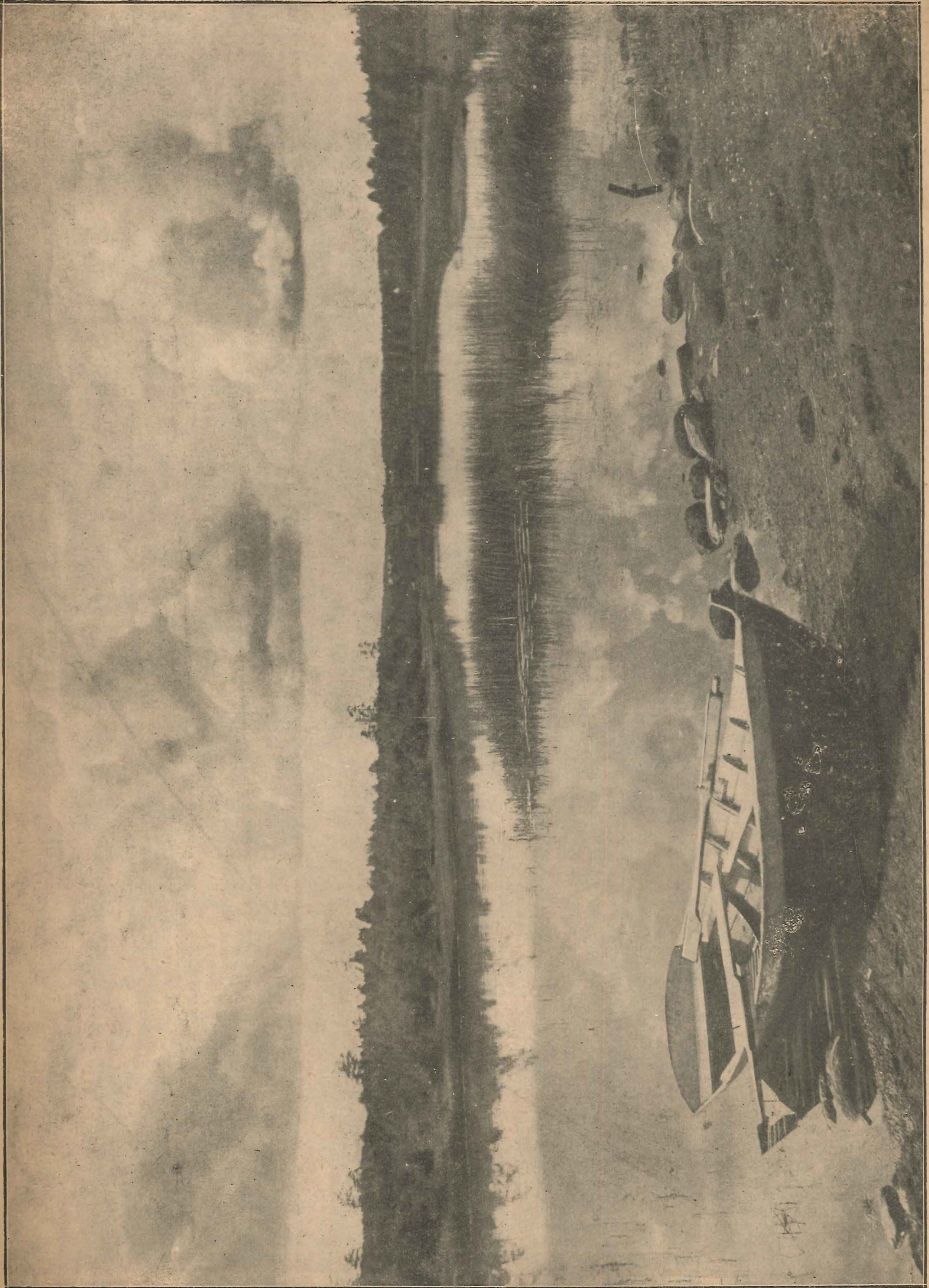
Maud betragtet nu sin lidenskabelige, næsten avsindige forelskelse i sin fætter som en ond drøm, hvorav hun nu var vaaknet; og skjönt hun ikke hadde tænkt at avlægge nogen tilstaaelse, hvis hun paa nogen maate kunde undgaa det, var det hendes ærlige hensigt saavidt mulig at raade bod paa den uret hun hadde begaaet ved at adskille Geoffrey og Sybil — det var hendes hensigt at bringe dem sammen igjen.

Lady Macdownton hadde sendt ut indbydelse til sit „Bal masqué“, ved hvilket der ogsaa skulde opføres Shakespeares skuespil „As you like it“. Det skulde spilles ute i haven om eftermiddagen, og paa ballet skulde alle gjesterne være iført kostumer i Shakespeares stil.

Sybil vilde ha avslaaet indbydelsen, men Maud var saa opsat paa at faa hende med, at hun endelig gav efter, især da Peggy utalte ønsket om at komme dit en liten stund, naturligvis bare som tilskuere.

Man talte i lady „Mac“s bekjendtskapskreds ikke om andet end dette bal, og endog sir Harald tvang sig til at vise interesse for maskeraden og yde sin hjælp, der med hans erfaring som skuespiller var meget værdifullt.

Paa balaftenen vendte Sybil, som hadde deltatt i maskeraden, tilbake til Pennithorne med Peggy, som meget snart var blitt træt, dels av varmen, dels av den uvante anstrengelse. Der var blitt engagert en utdannet sykepleierske til at pleie Peggy, og efter hendes raad blev det bestemt at den lille ikke skulde delta i ballet. Sybil bad om at

Aftenstemning. Efter fotografi.

faa lov til at bli hos hende, men det negtet sir Harald bestemt. Han selv gik ikke til ballet, og han lovet at tilbringe aftenen hos Peggy — han var bare altfor glad over at ha en gyldig undskyldning til ikke at delta i den glade festlighet.

Peggy sov tilsynelatende ganske rolig da Sybil, klædt som Titania, listet sig ind i hendes værelse; men sykepleierskens øvede øie hadde straks set, at det var en utmattelsens søvn, og hun bad derfor Sybil om ikke at kysse sin søster, for ikke at vække hende.

Sybil adlød, men bøide sig med et usigelig kjærlig uttrykk over det magre, hektisk blussende, lille ansigt, for det var ene og alene for Peggys skyld, at hun hadde samtykket i det offer at gifte sig med James Anderton.

Allerede maskeraden hadde været en avgjort succes, men ballet overgik alt hvad man endnu hadde set der paa egnen. Skjønt The Manor ikke var saa stort og prægtig som Pennithorne Towers, var det stort nok til en saadan fest; og da den ene gjest efter den anden ankom, syntes det som om alle hadde anstrengt sig for at overgaa hverandre med hensyn til kostymets skjønnhet og prægt, og der var likesaa mange funkende og glitrende juveler og diamanter som paa et balfest. Intet under at alle snakket om dette bal som sæsonens vakreste og prægtigste.

For Sybil var det som en hvirvel av fornøielse og nydelse; for første gang siden sin adskillelse fra Geoffrey, glemte hun sit hjertes nagende sorg, glemte James Anderton, som hadde avslaa den indbydelse, der meget uvillig var blit sendt ham, ja, hun glemte endog Peggy og sin egen far.

Ballet var paa sit høieste, da sir Geoffrey Hamilton kom ind i balsalen. Han hadde ikke kunnet række at komme til maskeraden og hadde endog maattet stanse en stund paa The Grange for at spise middag og klæ sig om; klokken var omtrent elleve da han naadde Manor House. Han hadde ikke kostume, for rent ut sagt hadde han glemt det hele indtil samme dag om morgenen, da der var kommet et telegram fra lady Maud, hvori hun mindet ham om hans løfte.

Da Geoffrey kom ind, danset Sybil med lord Staldin, og idet hendes øie faldt paa den høie, slanke figur og det velkjendte ansigt blev hun ganske blek, vaklet og vilde ha faldt, hvis ikke hendes kavalers arm hadde omslynget hende.

„Aa, miss Pennithorne, De maa virkelig undskylde mig!“ utbrøt den unge lord, da han saa hende bli blek. „Hvilken egoist maa De ikke anse mig for at være! Jeg glemte rent at De har danset hver eneste dans i hele aften! Tillat mig at føre Dem til en stol!“

Taknemlig tok hun imot hans tilbud, og han fik snart anbragt hende i en hyggelig krok av den vakre vinterhave, hvorfra hun kunde overse den pragtfulde forsamling uten selv at bli set.

„Nu er jeg meget bedre,“ mumlet Sybil. „Det maa vist ha været varmen.“

Lord Staldin mumlet noget om is, og styrtet avsted for at hende det til hende, mens Sybil lænet sig tilbake og lukket sine øie. Men bare for et øieblik, saa aapnet hun dem igjen for at se Geoffrey gaa tversover gulvet og bort til lady Maud, der som Portia saa overmaade vakker ut. En brændende skinnsyke steg op i hende; ved at se Geoffrey bøie sig over Mauds haand hadde hun for første gang en følelse som om hun hadet Maud.

„Aa — hvorfor er han kommet?“ stønnet Sybil. „Hvis jeg bare ikke hadde set ham igjen, saa hadde jeg kunnet bære det bedre.“

Hun følte en større rædsel end nogensinde

ved tanken paa sin forlovelse og sit forestaaende egteskap med James Anderton, og hun bedækket fortvilet sit ansigt med hænderne.

Men saa anstrengte hun sig av al magt for at fatte sig og være rolig, for det var jo bare naturlig, at sir Geoffrey vilde delta i dette bal sammen med sin forlovede. Sybil visste ikke at forlovelsen var hævet — det var der overhodet ingen som visste uten de paagjældende selv. Hun maatte møtes med ham, maatte kanskje snakke med ham — og hendes hjerte banket høit og stormende ved tanken paa, at hun skulde høre den elskede stemme igjen. I dette øieblik kom lord Staldin tilbake med isen, med mange undskyldninger fordi han hadde maattet forlate hende for at hente den.

„Nu er jeg meget bedre,“ sa hun med sin søte stemme. „Tusen tak for Deres venlighet, lord Staldin. Men nu begynde en ny dans — De maa endelig opsøke Deres dame, saa hviler jeg mig her imens.“

Den unge mand vilde nødig forlate hende, men da han saa at det var hendes alvor, adlød han, og Sybil blev nu overlatt til sine egne bitre betragtninger.

(Fortsættes.)

Tankesprog.

Historiens gjerninger findes i bøkene; nøkkelen til dem findes i hjerterne.

Vanerne og smaken maa underkaste sig kaldspligterne.

De tapreste er de som bedst forstaar at finde sig i andres ufuldkommenheter.

Livet paa jorden er som et telt, der bare er reist for en dag.

Hvor fattige er ikke de mennesker som ikke eier andet end sin rigdom.

Ydmygelsen ved at være blit bedraget smerter undertiden mere end det virkelige tap.

Enhver av hvem vi er avhengig, forekommer os at være uavhengig.

Ikke enhver, der med det mest vindende smil paa læberne iler dig imøte og trykker din haand, er din virkelige ven.

Smigrere og hyklere har ofte det fineste smil, fra deres læber flyter den søtteste honning, og for det forfængelige hjerte er dette den mest vederkægende balsam.

Spisekortet.

Av

Harald Schiødt.

Derute sner det, og likesom tykke dotter bomuld daler sneen ustanselig ned fra den graasorte himmel og dækker jorden med et bløtt sneetepp, der dæmper enhver lyd av fotgjængere og vogner, saa det ser ut som om de i al hemmelighet lister sig bort for at gjøre saa liten støi som mulig. Det er riktig tæt sneveir, ikke til at jage en hund ut i, men kirkegaardsgården staar paa vid gap, der skal altsaa være begravelse over paa kirkegården. Det fyker og vinden pisker sneen bortover jorden og op og ned i alle gater og smug. Det blir slet ikke hyggelig for de, som skal være ute i det kolde veir idag, og de ser da ogsaa ganske bedrøvelige ut, alle disse sortklædte skikkelser som er mødt op til begravelsen, uten sorg, bare for at vise den avdøde den sidste ære. Det er

ikke mange, høist ti stykker, alle sammen herrer fra magistraten, foruten et par utenforstaaende.

Den som skal stedes til den sidste hvile idag, var nemlig ansat i magistratens kontor som kontorist. Det var „hr. Florian fra magistraten“, som alle kaldte ham; ingen visste noget andet om ham, bare det, at han var fattig som en kirkerolte og stolt som en spanier, og at han gik i sin grav som en hæderlig og ærlig mand, der har betalt Gud og hver mand sit, og trods sin fattigdom aldrig hadde tat paa kredit. De faa som kjendte ham agtet ham, men det var som sagt meget faa, og naar man snakket om ham, var det altid med et litet smil, som skyldtes erindringen om alle de særheter der heftet ved hans eiendommelige person med den gammeldagse, slitte frak med den trange talje og de endnu trangere ærmer, med den blomstrede vest og de storrutede benklær, som altid var litt for korte, men ikke desto mindre av sparsomhet var brettet op en liten smule nedentil, den sorte floshat, de brune bomuldsvanter og de to snehvite fadermordere, der likesom to skyklaffer omsluttet halsen — alting som om det var arvet efter en for længe siden avdød bedstefar, men rent og pent og uten det mindste sløvkorn paa sig.

Da ut og dag ind kunde man se hr. Florian, iført en kattunsnatjakke, punktlig som et urverk klokken halv syv hver morgen med et lerkrus i haanden komme ut av sin gatedør og smutte over gaten til bakeren, hvor han hentet sig sin frokost, som bestod av melk og brød. En time efter kunde man se ham barbere sig ved vinduet, og paa klokkeslettet otte gik han, saa fin og pyntet som han kunde bli, saa stiv og strunk som en stok, opover gaten til torvet, hvor han kjøpte sig et par epler, og gik saa op til sit kontor i magistraten. Fem minutter over tolv kom han hjem igjen, og fem minutter senere kom den kone som gik ham tilhaande, den gamle, sløve, døve, madam Sørensen, med hans middagsmat i en stor hankekurv. Fra tre kvarter paa et til halv to saa han ut av vinduet, og gik saa igjen, ret og stiv som en pinde, op til kontoret klokken halv tre.

Hvor han spiste sin aftensmat visste man ikke, og det fik aldrig noget menneske vite, fordi ingen nogensinde hadde set ham spise aftensmat. „Jeg tror den stakkars mand aldrig faar nogen aftensmat,“ sa en dag tilfældigvis bakerens kone, og hun var en meget klok og erfaren kone.

Præcis paa slaget otte gik han hver aften ind i restauranten „Den blaa løve“, hvor han alltid satte sig paa en bestemt plads, la saa først sin snustobakdaase paa den ene side og sit brillfuterall paa den anden, hvorpaa han begynde at læse aviserne, som opvarteren bragte ham tillikemed et glas øl. Saa sat han stiv og ret som et lys og kastet bare fra tid til anden et blik paa de andre gjester, og da han var saa stille og høflig i hele sin optræden, var han velset av alle, uagtet de færreste kjendte ham og ikke visste andet om ham, end at han var „hr. Florian fra magistraten“. Han drak to glas øl; de varte akkurat til klokken var ti. Saa puttet han sin daase og sine briller i lommen og gik hjem med et venlig „Godnat, mine herrer!“

Saaledes forløp den gamle ungkars liv regelmæssig som et urverk, og selvfølgelig var han med sin store og usedvanlige punktligheit blit saa at si næsten et levende ur for hele naboskapet. Skulde barna for eksempel skynde sig paa skolen, for ikke at komme forsent, saa lød det ofte beroligende fra mornen: „Aa, det har ingen hast. Hr. Florian er ikke gaat endnu, saa dere har god tid.“

Det var derfor meget forstaaelig, at det vakte stor opsigt da det levende ur pludselig

Paris-New York via traadløs telefon.

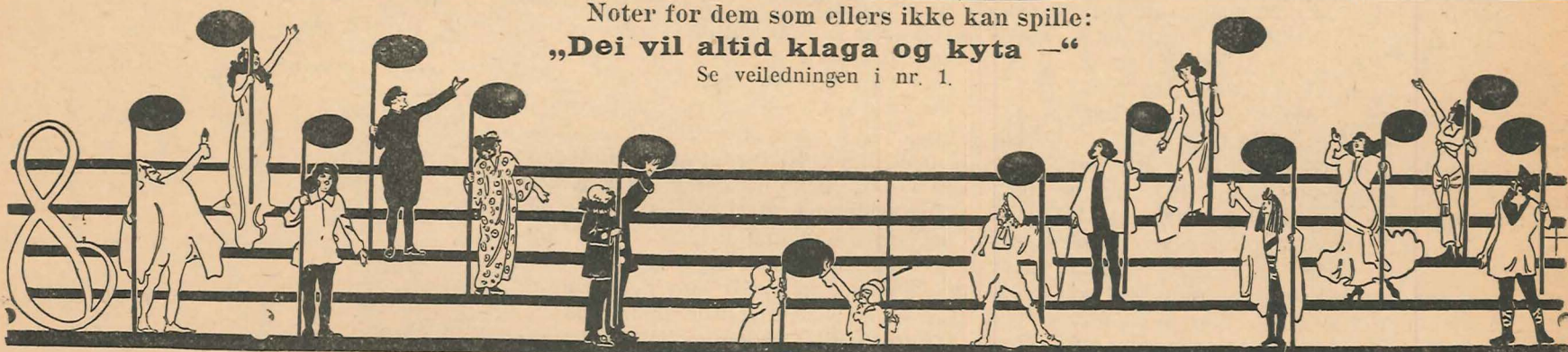

Et historisk øieblik i den traadløse telefons udvikling. Præsidenten for „the American Telephone and Telegraph Company“ taler i sit kontor i New York ind i en telefon som har forbindelse med Arlingtonstationen. Her overførtes hans samtale til traadløs form, og den kunde derefter tydelig høres i San Francisco.

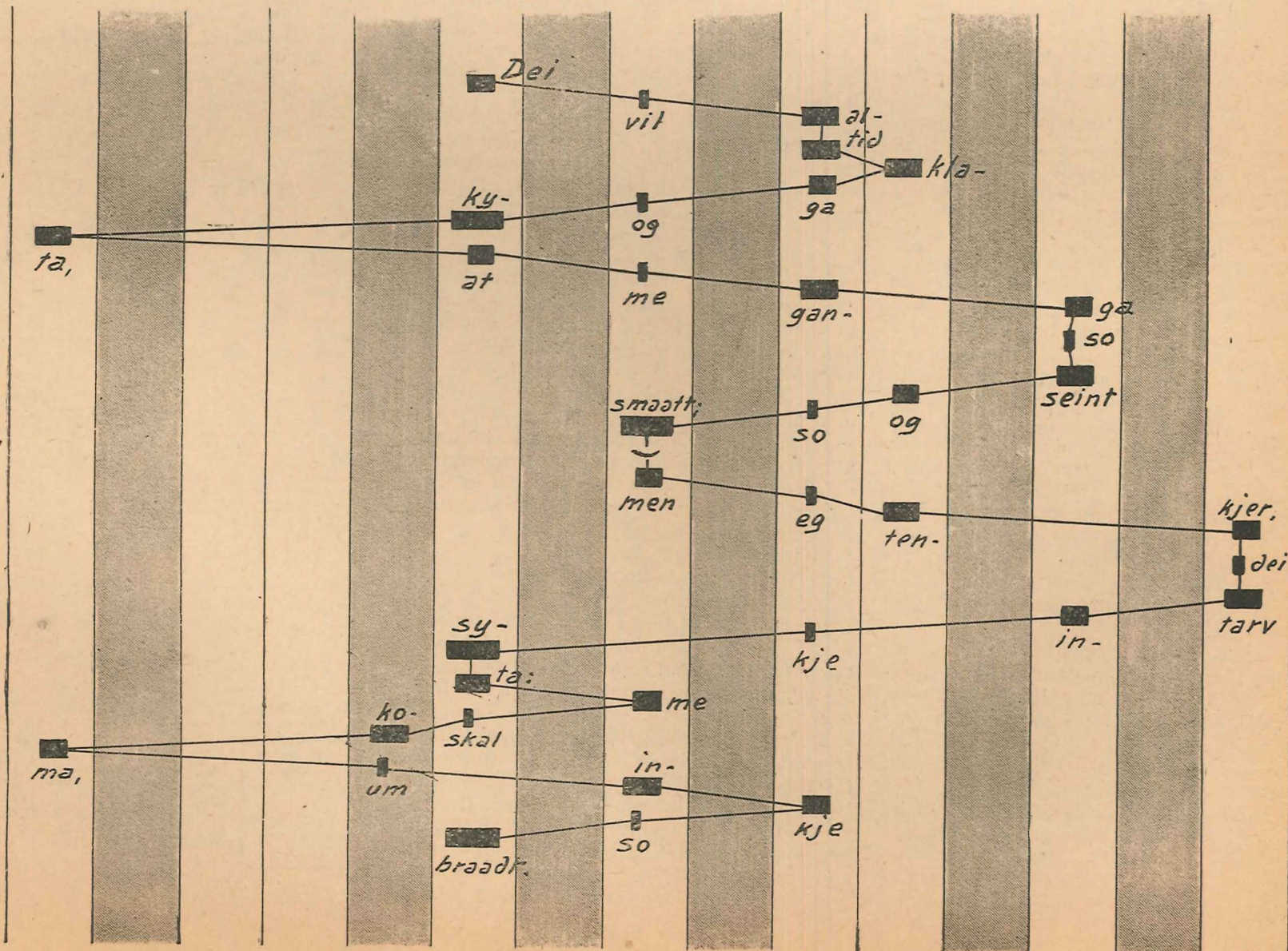
„Hallo! Kan jeg faa Paris!“ Det er en af New Yorks finansmænd som taler i sin bordtelefon, og nu sætter han sig makelig tilrette i sin lænestol, mens han venter paa at faa forbindelsen: den traadløse telefonforbindelse med Seinstaden over paa den anden side af Atlanterhavet. — Dette er ikke nogen sætninger fra en Jules Vernesk fremtidsroman, men den nøkne virkelighed eller rettere sagt, det kan bli virkelighed, saasnart den europæiske krig er forbi. For den begivenhet har faktisk gjentagne ganger fundet sted, at Paris og Arlington (like ved Washington) har været i traadløs telefonforbindelse. De prøvesamtaler, som har været ført, har været fuldt ut tilfredsstillende, og det trods at de ydre kaar har været yderst vanskelige, idet Eiffeltaarnet, som er mottagerstation for de traadløse bud fra Amerika, sorterer under militærvæsenet og stadig fungerer som krigsministeriets traadløse telegrafstation. Der har derfor bare været faa og korte øieblik, man har kunnet avse til eksperimentering med den traadløse telefonforbindelse med den nye verden — men ikke desto mindre har disse altsaa ført til et glansfuldt resultat.

Telefonforbindelsen mellem Amerika og Europa gir likesom den store opfindelse prikken over „i“ en i det brede publikums øine; for de mer teknisk kyndige derimot var denne transatlantiske forbindelse bare en naturlig udvikling efter de traadløse telefonsamtaler, der i de sidste maaneder har været ført i Amerika over umaadelige afstande.

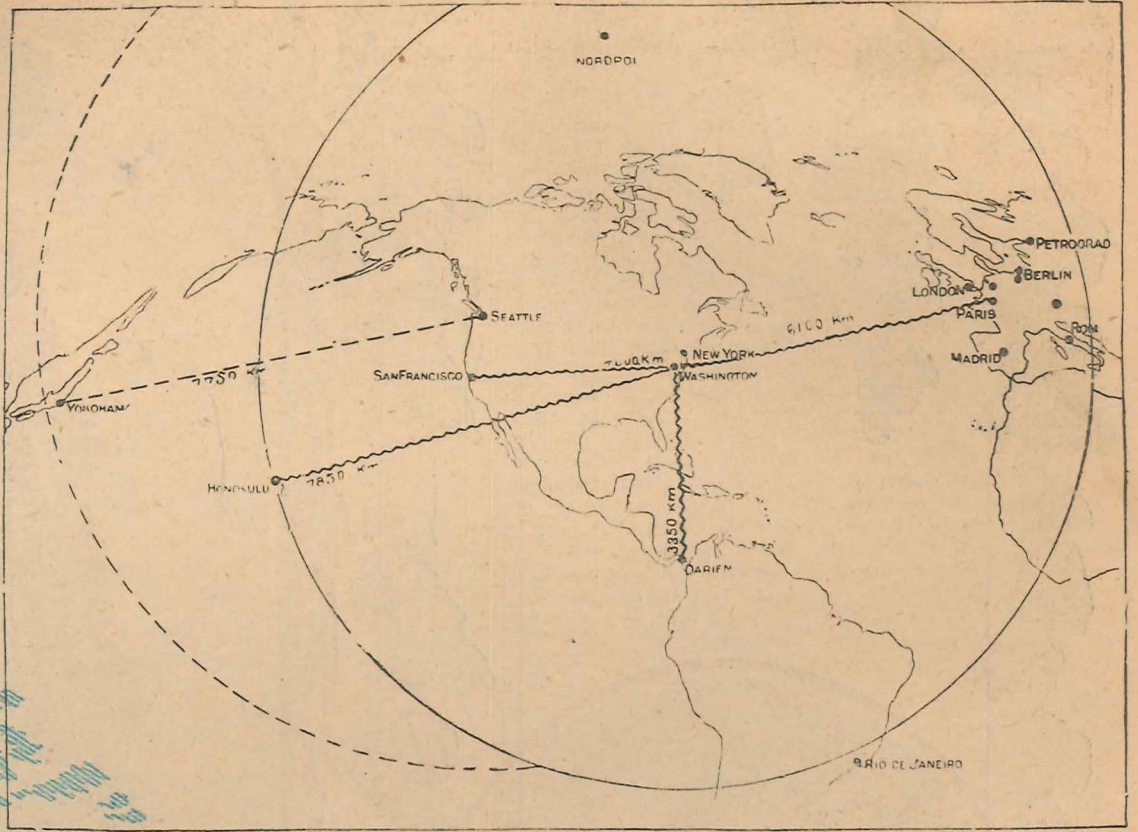
Noter for dem som ellers ikke kan spille: „Dei vil altid klaga og kyta —“ Se veiledningen i nr. 1.

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, mens den øverste del av det brettes ned bak loket. Følg zigzagstrekken med øinene, anslaa tangenterne i den rækkefølge, streken angir, og hold tangenten nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller smaaere, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

Det er en ganske eiendommelig seier som er vundet her, ikke bare fordi den er saa epokegjørende, men ogsaa fordi den ikke er knyttet til en enkelt opfinders navn, men til — et aktieselskap, „the American Telephone and Telegraph Company“. Det er dette selskaps ingeniørstab, som har ført den traadløse telefon ut i praksis, i verdens-praksis, men dog erklærer de selv, at de ikke selv kan kaldes opfindere, da selve det til grund liggende princip ikke er nyt, men bare forbedringer av tidligere kjendte. De selv kal-

Et kart som viser hvor stor zone den traadløse telefonsamtale, der udsendes fra Arlington-stationen i nærheten av Washington, kunde høres over. Den fuldt optrukne cirkel viser rækkevidden for den samtale, der virkelig fandt sted den 29. septbr. 1915. Den punkterte cirkel er tegnet med samme radius som den første, men med sit centrum i Stillehavsbyen Seattle. Med en station i denne by vil det saaledes være mulig ogsaa at række over Stillehavet med traadløs telefon. De nu udførte forsøk be-rettiger da amerikanerne til at vente, at de i løpet av kort tid vil ha traadløs telefonforbindelse baade med Asien og Europa.

vanskeligheter. En enkelt musiktone kunde tydelig overføres, men det var noget ganske andet med talestemmen.

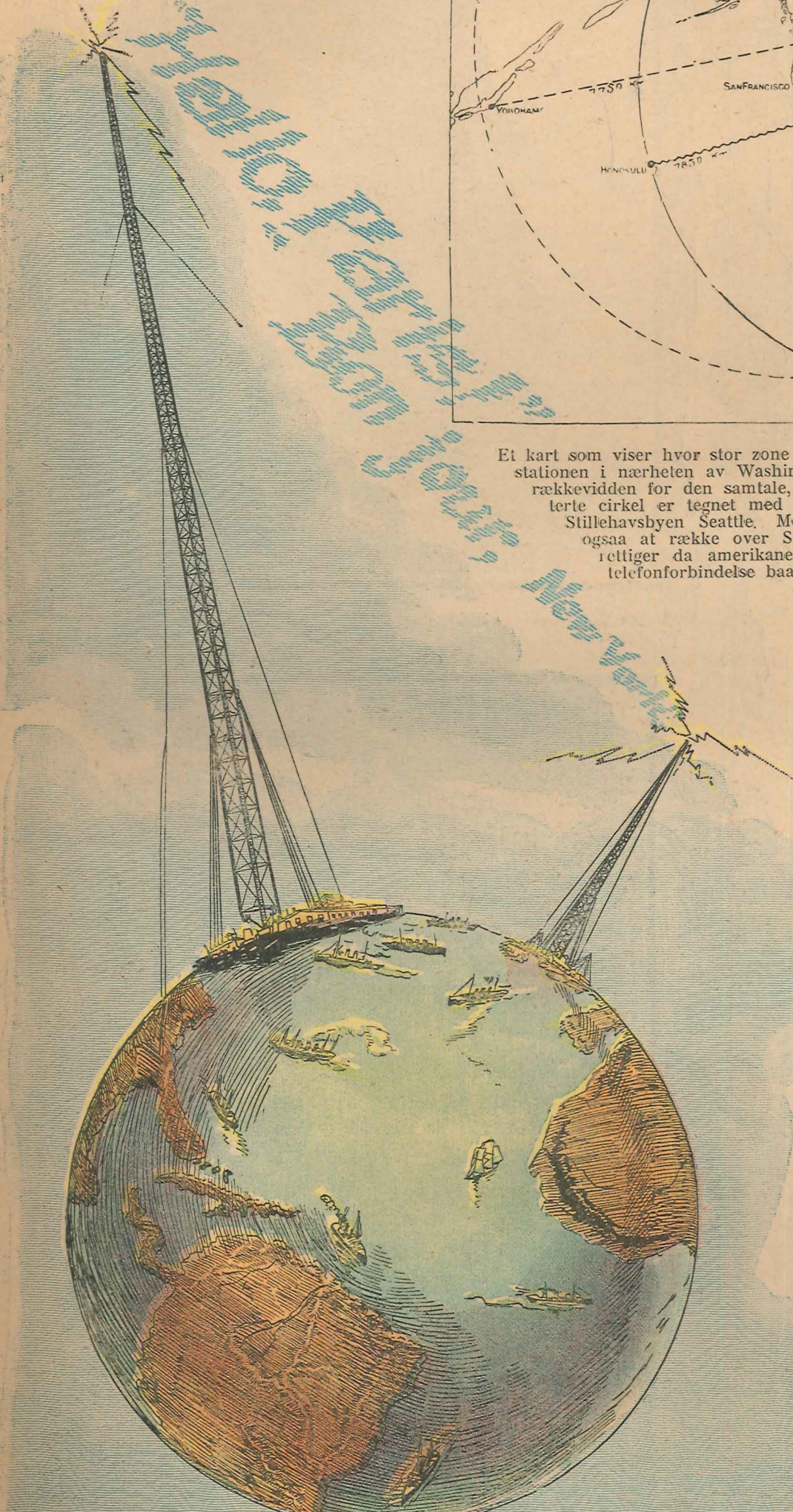
De sidste 6-7 aar har arbeidet med den traadløse telefon været ført under særlig høitryk, og nu og da kommer der ogsaa meldinger om opnaaede resultater; der var saaledes en opfinder som hævdede, at hans traadløse telefon meget godt kunde anvendes til handelsbruk. Men baade for dette og de andre systemer dreier det sig dog bare om samtaler over strækninger fra nogen faa til nogen hundre km.

Som en bombe kom saa meddelelsen om de officielle prøver, „the American Telephone and Telegraph Company“ hadde foretat den 29. september med samtaler — klare, tydelige samtaler — mellem regjeringens traadløse station i Arlington og flaatens station ved San Francisco over en avstand av 4000 km. i luftlinje. Men meget større blev dog overraskelsen, da der den følgende dag kom meddelelse om, at samtalen var hørt av en av selskapets ingeniører i en bordhytte ved foten av en traadløs mast paa kysten av Pearl Harbour, Hawaii, 7859 km. fra Arlington. Ogsaa ved andre mottagerstationer var samtalen opfanget, blandt andre i Darien ved Panama.

Noget av det mest interessante ved hele denne oppfindelse er den maate, hvorpaa den traadløse forbindelse kan knyttes til det almindelige telefonsystem. Paa hin historiske 29. september talte saaledes selskapets direktør Theodor Vail ind i den almindelige Bellske bordtelefon i hans kontor i New York; pr. traad førtes hans stemme til Arlington for der at overføres til det traadløse system og føres videre pr. traadløs til San Francisco, Hawaii, Panama osv.

Denne lette transformation fra det ene system til det andet gir et fingerpek for i hvilken retning det nye traadløse system vil komme til at gjøre sin indsats i verdenskommunikationen. Den vil sandsynligvis ikke bli en konkurrent til traad-telefonen, men den vil træ til, hvor denne maa si stop, og utvide landets telefonnet til et usynlig verdensnet, der vil spænde over havene fra verdensdel til verdensdel og dra avsidsliggende egne og fjerne øer ind i det store, fælles samkvem. Saadanne fjerne steder vil kunne faa sin traadløse station, der sætter dem i forbindelse med den nærmeste traadløse station i mer befolkede egne, og derfra føres meldingerne saa videre pr. traad.

Vi staar her overfor en oppfindelse saa epokegjørende, at aviserne til enhver anden tid vilde fylde sine spalter med at skrive om den. Som det nu er, gaar det den som alt andet: den kommer til at staa i krigens store skygge, som fordunkler alt; men naar denne skygge engang svinder bort, vil verden begynde at høste frugterne av en stor oppfindelse.

der sig altsaa ikke opfindere, men den videnskabelige verden vil allikevel gjøre det, for den forstaar, at de oppfindelser som skal til for at alle detaljerne i et saadant system kan fungere sikkert, er talløse.

Det er ikke saa mange aar siden at oppfinderne

bakset med telefonapparater som skulde føre til en samtale ad traadløs vei, bare nogen faa km. Formen for de elektriske buclys eller for alternatorene med høi frekvens varieres uanstendig, men maalet syntes stadig like fjernt, fordi selve den menneskelige talestemme gav saa store

Den
amerikanske
mode.

Amerikanerne har allerede i lang tid forsøkt at frigjøre sig for Parisermoderne, som de paa staar ikke passer til den amerikanske kvindes individualitet. Nu da krigen er der og det er vanskelig for de amerikanske damer at komme til Paris, forsøker man yderligere at skape stemning for særlige amerikanske moder. Der arrangeres store „møtestevner“, de saakaldte „Fashion shows“, hvor de store amerikanske dameskrædere viser sine sidste „creations“, og hvor de rike og fornemme amerikanerinder møter op. Mange av de modedragter, som vises her, er meget originale, mange er virkelig vakre og nye, og der er en viss friskhet over det hele. Vil Amerika nu ogsaa paa dette omraade opta kampen med Europa for alvor?

Selskapsdragt av sort brokade og taffetas.

„Delaware-miraklet“, en amerikansk aftendragt.

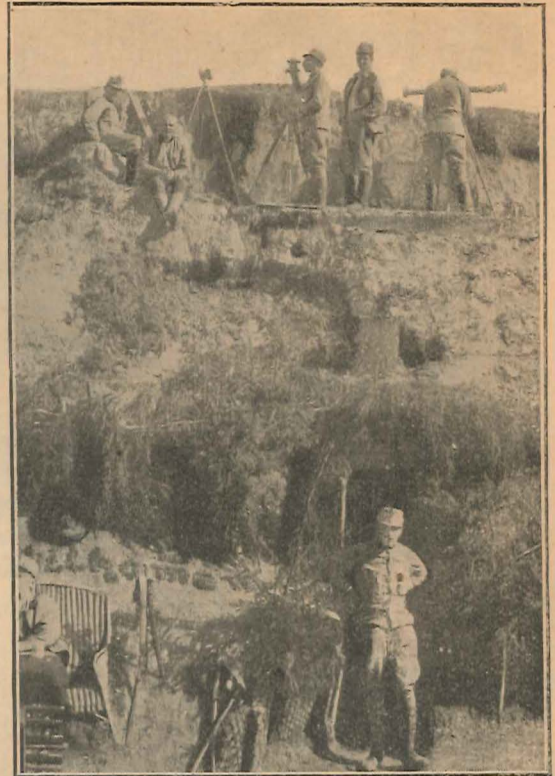

Dragt av Georgette faille med solvbroderier.

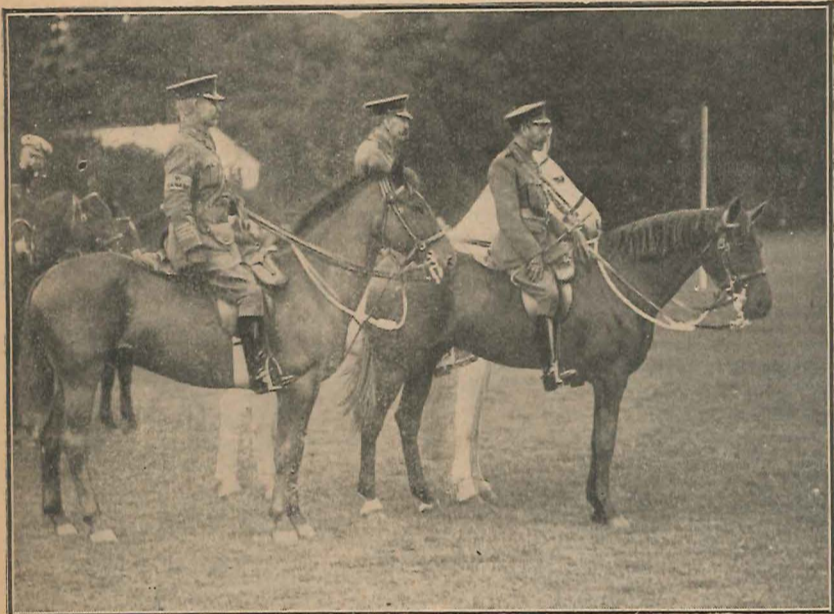

Krigen skal føres videre — til det yderste! Dette er gjentagne ganger paa det nye aar skarpt betonet fra centralmagternes side og om mulig endnu skarpere fra de alliertes. Og de anstrengelser som stadig gjøres inden begge leire viser, at dette ikke bare er mer eller mindre tomt snak. Hvad særlig England angaar har man jo endog gaat til gjennomførelsen av en av de mest bemerkelsesverdige reformer i dette lands historie: indførelsen av tvungen vernepligt, omend i begrænset form. Man hadde trodd, at reformen skulde foranledige en større krise derover, og det syntes en stund avgjort, at arbeidernes representanter i regjeringen vilde trø tilbake. Da denne artikkel blev skrevet var imidlertid oppositionen i underhuset skrumpet ind til et omtrent betydningsløst minimum. At vernepligtsskrisen saaledes drev over uten den befrygtede skarpe indre strid betyr paa den side en smuk seir for førsteminister Asquiths evne til at samle og danne paa den anden side et eklatant vidnesbyrd om, at den engelske nation staar viljesterk og offervillig bak truselen om at krigen skal føres til det yderste — koste hvad det vil baade av penger og av prinsipper. Og

saa i Frankrike gjør den samme mening sig gjældende: der skal nu rekrutterne av aaret 1917 indkaldes. Og Rusland har paa en ganske ettertrykkelig maate manifestert sin krigslyst og sit kampberedskap ved den seige offensiv i Volhynien, Østgalizien og Bukowina over en front paa ikke mindre end 300 km. Selvom de her opnaade fordele kanhænde ikke har staat i forhold til de vældige ofre av ammunition og menneskeliv, har dog russerne ved sin heftige paagaenhet forstaat paany at sette sig i respekt. Paa vestfronten var den store tyske offensiv, som man hadde ventet i januar, endnu ikke kommen i midten av maanedet. Man underholdt hverandre her som vanlig med artillerimusik og endel mindre sammenstøt og luftangrep, men begge parter synes for tiden mest tilbøielig til at overlate til motparten at spille angriperens rolle. Nede i Montenegro har det været anderledes. Fra tre sider: Adriaterhavet, fra vestgrænsen og fra østgrænsen har østerrikerne gjort store fremstøt ind over det ulykkelige lille land. Vanskelighetene for montenegrinerne ved provianteringen og troppernes utmattelse efter de stadige, heftige kampe gjorde

Østerriksk artilleristilling med observationspost ved Isonzo ved den italiensk-østerrikske grænse. I 10 maaneder er der nu kjæmpet her uten at nævneværdige resultater er opnaadd.

Kong Georg av England inspicerer de stadig nye tropper, som sendes til fronten. Englænderne begyndte krigen med et litet ekspeditionskorps — til vaaren vil de ha fire millioner mand ved fronten. Et kjæmpemæssig tiltak!

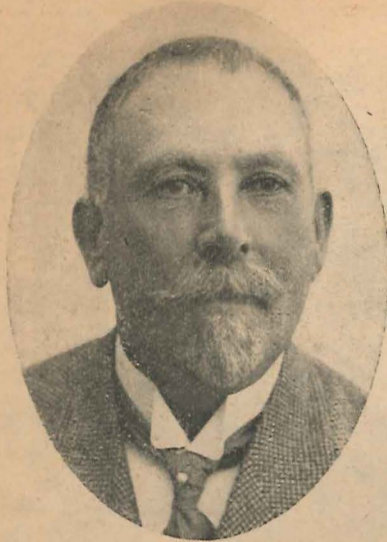
Med flyvende faner og klingende spil rykker en fransk infanteritaljon ind i en liten fransk landsby i nærheten av fronten. Frankrikes ungdom ofrer med begeistring liv og blod for at befri fædrelandets jord. — Fot. Meurisse, Paris.

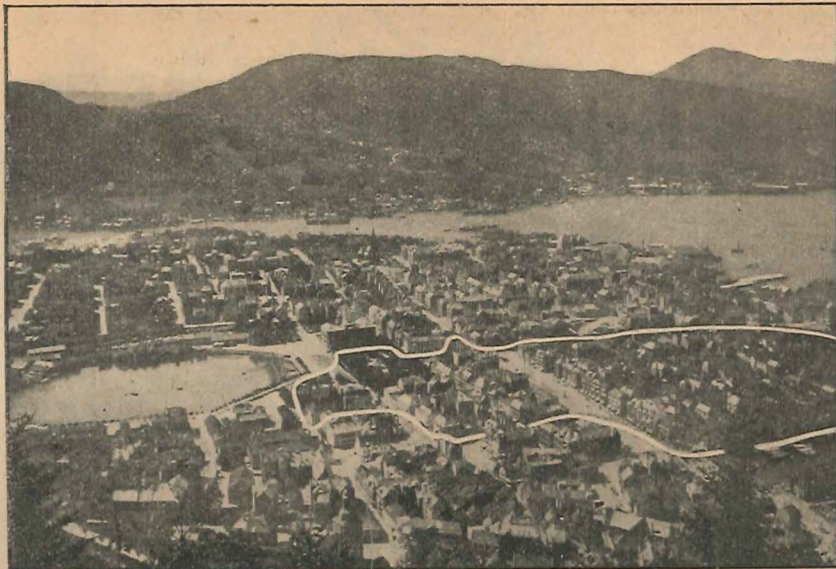
En hjemvendt officers bryllup. Den unge franskmand er blit saaret i foten og sendt hjem. Nu holder han bryllup i den lille landsbykirke og støtter sig med den ene arm til sin krykke, med den anden til sin brud. — Fot. Meurisse, Paris.

Parisiske rekrutter avreiser fra Montparnasse jernbanestationen i Paris til garnisonsbyerne for at bli indøvet. Nu skal aarsklassen 1917 indkaldes for at sendes til fronten. Dette og andet tyder paa at de allierte vil kjæmpe til det yderste.

Brukseier Rasmus Meyer, Bergen. †.

Oversigt over Bergens centrum, hvor det brændte strøk er indcirklet. — Fot. Skarpmoen.

Direktør Oluf Pihl, Krissiania. †.

det efterhaanden umulig for dem at staa sig mot overmagten, og den 13. januar var Montenegro's hovedstad i østerrikernes vold. Det har forbauset verden, at ikke italienerne har ilet de haardt betrængte montenegrinere til undsætning i deres nød. Ogsaa den serbiske hær i Albanien har længe været ilde faren. For ialfald at hindre den fra hungersnød og tilintetgjørelse har de allierte indtil videre besat den græske ø Korfu, hvortil de heltemodige soldater nu skal overføres — for at transporteres videre til Saloniki. Det saa længe ventede angreb paa de allierte i denne græske by var medio januar endnu ikke kommen. Derimot indtraf et sammenstød paa Grækenlands grænse mellem bulgarske og græske tropper, og man frygtet for at dette skulde bli den gnist, det uheldige tilfælde, som bragte ilden til at fænge mellem de to land.

Brukseier Rasmus Meyer, den bekjendte bergenske rikmand og mæcen, døde forleden 58 aar gammel. Fra det offentlige liv holdt han sig tilbage, men han har ved sin storstilede samlerinteresse og sin omfattende offervillighet gjort en enestaaende indsats i vort kulturelle liv. Han efterlater et stort savn i vide kredse.

Straks Bergensbranden blev kjendt, foretoges overalt store indsamlinger til de brandlidte.

Direktør Oluf Pihl, siden 1902 direktør for Kristiania gasverk døde forleden 56 aar gammel. Han var uddannet som ingeniør herhjemme, i Tyskland og England, og har som bestyrer av Drammens gasverk, A/S Det norske gasverk og

i sin sidste stilling nedlagt et overordentlig fortjenstfuldt arbejde. Som specialist paa dette omraade var han vel kjendt ogsaa langt utenfor landets grænser.

Den vældige brand i Bergen i midten av januar var den største, som vel nogengang har overgaaet vort land. Værdier for anslagsvis bortimot hundre millioner kroner blev flammernes rov, henvend tre tusen mennesker blev husvilde, mens branden i de forskjelligste henseender fremkaldte et virvar, som bergenserne med sine klare hoder midt i ulykken dog snart viste sig at bli herrer over. Det var i et overordentlig slet regulert strøk av det gamle Bergen at branden opstod og under den orkanagtige vind bredte sig videre. Dette strøk, hvor man bl. a. fandt den ældste gaard i Bergen, hadde længe været paa omreguleringens dagsorden, og det vil sikkert bli en baade velordnet og vakker bydel som kommer til at opstaa av den gamles ruiner. En voldsom økonomisk katastrofe blev branden, men bergenserne eier erfaringsmessig baade magt, vilje og evne til at greie sig ut av den.

Bergens centrale strøk i aske. 1. Muren mot Strandgaten, hvor ilden begyndte. 2. Veiten med den nye telefoncentral, hvis moderne bygemaate stod sin ildprøve. 3. Ved Engen hvor ilden begrænsedes mot vest, saa teatret reddedes. 4. Slukningsarbeide i Smastrandgaten, brandens sydøstlige grænse. 5. Kongen kommer til Bergen for at bevidne byen nationens deltagelse. — Fot. Harald Nilsen og fat. Madsen.

Jeanne d'Arc.

Av H. Trolle.

Krigen har ikke gjort Jeanne d'Arc større, men den har git hendes historie nyt liv og øket interesse for alle franskmænd. Og selv skeptikere, antiklerikale og tidligere unationale springer nu tilbake over Napoleon, tilbake over Louis le Grand, helt tilbake til middelalderen, til hin hovedskikkelse i Frankrikes historie, den fattige, enfoldige bondepике fra Domremy, som engang frelste fædrelandet, da det var endnu mer betrængt end nu. De ser Frankrikes sjæl i hende, og hun er blit samlingsmerket for alle fædrelandstro franskmænd. Hun behøver ikke at ses i helgenlyset — det er nok, at hun var en martyr, at hun frelste fædrelandet og at hun var født i Lorraine.

Den moderne litteratur om jomfruen av Orleans er meget rik. Et av de mest vidtløftige verker skyldes en franskmænd P. Ayroles. Hans verk utkom fra 1894—1902 og omfatter fem tykke bind. Omfanget er dog ikke alt, og Ayroles skildring av Jeanne er slet ikke historisk tilfredsstillende. Michelets kjendte verk lider under ensidighetens brøst. Anderledes med Anatole France's „La Vie de Jeanne d'Arc“, som utkom i 1908 og straks blev en av tidens mest læste og omtalte bøker.

Jeanne d'Arc blev født 1410 eller 1412 i Domremy, en liten landsby ved Meuseelven. Aars-tallet er aldrig blit sikkert angit, fordi Jeanne under forhørene i Rouen ikke kunde opgi hvor gammel hun var, da hun forlot fædrelandet. Hendes far het Jacques d'Arc og var en husmand, almindelig anerkjendt for flid og retskaffenhet. Moren het Isabella eller Zabillet med tilnavnet Romée. Hun stammet fra Voullon, en

Jeanne

Jeanne d'Arcs underskrift paa skrivelsen til Reims' borgere av 16. april 1430. Originalen til dette brev eksisterer endnu saavel som til skrivelsen av 9. novbr. 1429 til borgerne i Riom. Faksimilen kan ses i H. Jadarts bok: „Jeanne d'Arc à Reims“. Underskriften er ikke av samme haand som skrivelsen, og det formodes, at signaturen stammer fra Jeanne d'Arc selv, vel at merke med paaholden haand, da hun ikke kunde læse eller skrive.

landsby 6 km. nordvest for Domremy. Jeanne var egteparrets fjerde barn, og hun gik i landsbyen under kjæleavnet Jeanette. Forældrenes hus støtte like op til sognekirken og var som datidens bondehuser yderst tarvelig utstyrt og bare sparsomt forsynt med lys gjennom nogen smaa ruter ut mot landeveien. Jeanne vokste op i fullstændig frihet, ernæret av grovt brød og let landvin. Hun var pligtopfyldende og from. Faren overløt hende gjerne kvægets bevgning, og hun maatte allerede som barn grave og luke i marken. Selv foretrak hun huslige sysler og da især søm og spinding. Hun svor aldrig; for at bekræfte et utsagn nøiet hun sig med at si: „Der er ingen feiltagelse mulig.“ Naar klokkerne ringte til angelus, knælte hun og korsset sig. Egnen var fuld av overtro, og befolkningen hadde ry for trolddom m. m. Vi vet ikke om hun lærte at læse og skrive, men formodningen taler for at hendes lærdom bare indskrænket sig til Fadervor, Ave Maria, trosbekjendelsen samt nogen helgenlegender. To km.

vest for Domremy laa et skogbevokset høide-drag, hvor faa vaaget sig ind av frygt for de der huserende vildsvin og ulver. De sidste var overhodet landbefolkningens skræk i hine tider, og vi vet, at borgermesteren utbetalte en penge-sum for hvert ulvehode eller hver ulveunge som bragtes ham. Dette skogdrag kaldtes Bois Chesnu (ekekrauet). Jeanne vænnet sig allerede som barn til at ride, og da piker og gutter vokste op sammen og hadde fællesleker, taler meget for at Jeanne her lærte de idretter, som forklarer krigernes utsagn flere aar senere om at Jeanne kastet en lansse som en øvet riddersmand.

Da hun var 13 aar, fornam hun for første gang de overjordiske røster, som skulde føre til hendes store gjerninger og hendes grusomme død. Det var en sommerdag i farens have. Røsten kom fra høire, i retning av kirken, og den var ledsaget av et underlig lys. Røsten sa:

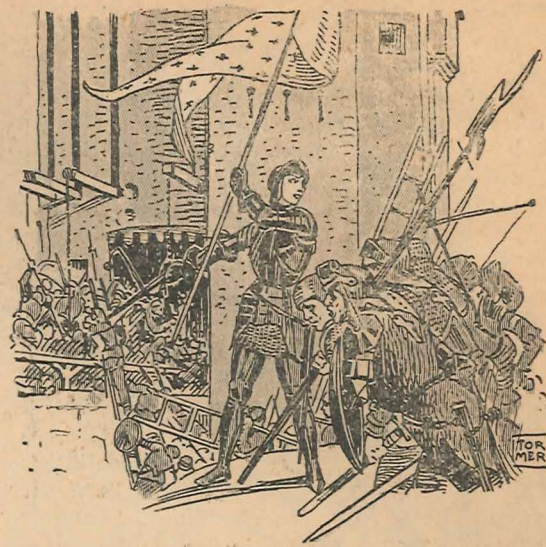
„Jeg kommer fra Gud for at hjelpe dig til at føre et godt og hellig liv. Vær god, Jeanne, saa vil Vorherre hjelpe dig.“

Røsten lød mange ganger senere, og hun trodde at se ærkeengelen Michael bak ordene. I begyndelsen blev hun skræmt av disse røster, men etterhaanden blev hun mer fortrolig med dem. Røsten løvet at føre den hellige Margarete og Cathrine til hende og befalte hende tilsidst at forlate Domremy og vandre ind i Frankrike. Jeanne hadde hørt om en profeti som forkyndte, at Frankrike skulde gaa tilgrunde ved en kvinde og frelses av en jomfru. Jeanne hadde samtaler med egnens prester om dette (hun hadde selve kirkens tjener i sin familie) og disse har formodentlig bestyrket hende i hendes overbevisning om at være den utvalgte, forkyndelserne hentydet til.

Fra det øieblik hun hørte stemmerne, forlot hun sine lekekammerater og fik lede ved de landlige sysler. Bønderne fandt hende nu egen, og mange kvinder bebreidet hende at hun ikke deltok i dansen mer. Man kaldte hende eksentrisk og sværmerisk og hun led under stadige plagerier. — Jeanne fulgte nu røsternes befaling at undsætte det beleirede Orleans og gjensætte daupinen i de ham tilkommende rettigheter, og begav sig ind i Frankrike, for det meste reisende om natten paa grund av de røverhorder og desertører som streifet omkring i det under hundreaarskrigen utpinte land. Ofte svævet hun i fare og ofte lurte avskyelige bakhold paa hende. Hendes maal var Orleans, som længe hadde været beleiret av englænderne, den hadde paa den tid 15,000 indbyggere indenfor sine mure, men de rike forstæder rummet like-

saa mange mennesker. Forsvaret var sterkt og disponerte bl. a. over 71 stykker artilleri, hvoriblandt kanoner og morterer. Disse be-tjentes av tolv professionelle artillister, der hadde haandlangere til sin hjelp. En av artilleristerne hadde en mortar, som kunde klare at slynge ut stenkuler paa 120 pounds vekt ca. 600 meter. Om træfsikkerheten faar man et indtryk, ved at høre om hvorledes den engelske overbefalshavende, jarlen av Salisbury, da

han en søndag gik op i et taarn for at faa overblik over den indesluttede by og finde ut forsvarrets svakeste punkt, blev rammet av en stenkule, som rev bort hans hode.

Jeanne fandt daupinen i Chinon. De som vilte paa hendes sendelse og forlangte et tegn svarte hun: Seierens tegn er seieren selv! — Hendes sikkerhet overbeviste endelig tvilerne.

Imidlertid skred beleiringen av Orleans langsomt frem. Indeslutningen var aldrig mer virksom end at byen stadig utenfra blev forsynt med vaaben og rikelige fødemidler, og beleirerne (Godons, som borgerne foragtelig kaldte englænderne som et hip til den allerede da brukelige nationale engelske ed „goddam“) var mer ilde stedd og meget faatalligere end orleanserne. Jeanne blev sat i spidsen for undsætningshæren og fik Orleans isyne den 28. april om aftenen. Den følgende aften naadde hun ind i byen gjennom Burgunderporten, ridende paa en hvit hest og klædt i full rustning. Hun vakte haab og begeistring i den indesluttede by. Den 30. april besteg hun selve brystvernet, henvendte sig til kaptein Glasdale og bød ham at overgi sig. Glasdale svarte med nogen frygtelige skjeldsord og truet med at la hende levende brænde, hvis hun blev fanget. Den 1. mai angrep hun i spidsen for 1500 franskmænd Saint-Loup bastionen, som forsvartes av 300 englændere. Stillingen blev tat og kostet ifølge „Beleiringsboken“ franskmændene to døde, mens englænderne ifølge samme kilde mistet 114 dræpte og 40 fanger. Kristi Himmelfartsdag sendte Jeanne det sidste fredstilbud til englænderne. Da dokumentets ordlyd kjendes, og dette tegner Jeanne og hele tidsalderen meget bedre end sidelange, personlige synspunkter, skal det gjengis her:

„I mænd fra England, som ikke har nogen ret til Frankrikes land, byder jeg i den himmelske konges navn at forlate eders befæstninger og dra tilbake til England. Hvis dere vægrer dere for at gjøre dette, vil jeg bevirke et saadant mandefald blandt dere, at denne begivenhet vil bli staaende i historien. Dette skriver jeg til dere for tredje og sidste gang, og jeg vil ikke advare dere mer.“

Undertegnet: Jhesus-Maria, Jeanne, jomfruen.“

Og som efterskrift: „Jeg burde kanskje ha sendt dette budskap til dere med større ceremonier. Men dere holdt tilbake mit sendebud, dere tok tilfange min budbringer Guyenne. Hvis dere vil frigi ham, vil jeg gi dere nogen av fangerne fra St. Loup; de er ikke døde allesammen.“

Hun besteg derpaa bastionen, tok en pil, fæstet skrivelsen til denne og lot en bueskytter sende den ind i den engelske leir, idet hun selv ropte: „Læs! Dette er mit budskap!“

Englænderne læste budskapet og ropte haanlig og nedsættende svar tilbake. Da hun hørte dette, kom taarerne frem i Jeannes øine. Den 7. mai, en lørdag, beordret hun storm paa La Tourelles, englændernes sterkeste stilling, som forsvartes av 500 englændere. Franskmændene var meget talrikere, men de mistet bare 20 døde og omtrent 50 saarede mot englændernes tap av

400 dræpte. Beleiringen var hævet efterat ha været i 209 dage.

Efter Orleans tok hun byen Jargeau, som var besat av englænderne. Her blev hun let saaret som ved Orleans. Derefter fulgte slaget ved Patay, hvor Jeanne befandt sig i baktroppen og saaledes personlig deltok i skjærmydlsen. Den franske hær talte 12,000 mand, men bare 1500 av disse tok del i striden mot sir John Fastalfs 4000 mand, hvorav størsteparten blev hugget ned og resten adspiltet.

Efter disse mirakuløse seire fulgte erobringen av Troyes og Reims samt endelig kroningen i Reims.

Kroningen foregik den 17. juli 1429, og den høitideligste handling herunder var kongens salvelse med den olje, hvormed den hellige Remi hadde salvet kong Clovis (Chlodevig). Da erkebiskoppen satte kronen paa Karl den Syvendes hode, gjaldet trompeterne og folket skrek: Noël. Jacques d'Arc, Jeanne's far, var selv kommet til Reims for at overvære datterens triumf.

Faa dage efter kroningen brøt Karl igjen op i spidsen for sin hær for at indta Paris. Den 13. mai 1430 drog Jeanne ind i Compiegne. Det fortsatte krigsliv hadde nu hærdet hende, hun hadde øiensynlig faat smak for krigshaandverket, bar ikke længer selv banneret, men førte sverdet og hugget ned for fote saa godt som nogen krigsmand. Mange samtidige beretter, at hun ikke længer viste den skaansomme overbærenhet mot fanger og forrædere som før, men hun skal ha latt flere saadanne henrette. Det var under et av alle de vaagsomme utfald fra Compiegne, at Jeanne blev tatt tilfange av Jean av Luxemburg, greve av Ligny. Greven solgte den kostbare fange til englænderne for 10,000 guldfrancs. Dermed var Jeanne skjæbne beseglet: for nu blev hun overantvordet til sine dødsfiender.

I Rouen blev Jeanne pint gjennom endeløse forhør. Anklagen lød paa kjetteri, og hendes dommere ærgret sig især over den haardnakkethet, hvormed Jeanne vægret sig ved at lægge av mandsdragten. Selv paastod hun at bære mandsklærne efter røsternes paabud. Under hele fangenskapet hørte hun de himmelske røster, og de trøstet hende. Mer end tidligere, mer end selve tilskyndelsen til at dra ind i Frankrike og fullføre de store ting synes nu disse røster os mirakuløse; for hvor underfulde var ikke de svar, de indgav hende! Av alt i hele Jeanne d'Arcs historie og liv har intet undret samtiden og eftertiden mer end de svar, hvormed hun møtte sine dommers spørsmaal. Hvor fik den simple bondepике disse svar fra? spør man sig selv. „Hvorfor talte den hellige Margrete fransk og ikke engelsk til dig, Jeanne?“ „Hvorledes kunde hun tale engelsk, naar hun ikke holdt med englænderne?“ „Vet du, om du staar under Guds naade, Jeanne?“ — Dette spørsmaal var en fælde, og en av assessorerne, Jean Lefevre, bemerket, at hun ikke behøvede at besvare det. Men Jeanne svarte: „Hvis ikke, saa ber jeg Gud om det; men hvis jeg allerede er under Guds naade, ber jeg om vedblivende at være det.“

Paa et bestemt tidspunkt saa det ut til at Jeanne skulde undgaa baalet. Paa alle presterne og selve røsternes raad erklærte hun sig villig til at ladlyde kirken og avsværge sine gjerninger, en betingelse for at redde livet. Men

saa kom politikken ind i hendes sak. Englænderne vilde ha hende dømt, ikke fordi hun formentes at være en heks, men fordi hun var farlig for Englands sak. Især var den engelske konges sekretær, Lawrence Calot og jarlen av Warwick, absolut mot hendes frifindelse, og Jeanne's franske kirkelige dommere vaaget ikke at motsætte sig englændernes trusler. Der blev nedsat en ny ret, og den dømte hende til døden.

Det var henvend klokken ni om morgenen, at Jeanne blev ført fra det fængsel hvor hun hadde sittet indespærret i 178 dage. Hun anbragtes i en kjærre som, eskortert av 80 væbnede mænd, blev trukket gjennom trange gater op til den gamle markedsplads like ved elven. Markedet var mot østsiden omgitt av et trærkur, formodentlig slagternes boder; mot vest av kirkegaarden Saint-Sauveur og kirken av samme navn. Her var det reist skafotter, et op til slagterbodernes nordre gavl, et andet op mot kirkegaardsmuren. Paa det første blev Jeanne anbragt for at høre paa prækenen, mens dommerne og prælaterne tok plads paa det andet skafot. Det tredje skafot var muret. Det stod midt paa markedspladsen, og her var det at henrettelserne for det meste fandt sted. Veden til baalet var allerede lagt iorden, og paa det rækverk som indrammet retterstedet, var der klæbet et stykke pergament, hvorpaa man læste disse ord:

„Jeanne, som kalder sig selv jomfruen, en løgnerske, et skadedyr, en folkeforførske, en sandsigerske, overtroisk, en Gudsbespotterske, formastelig, vantroende, pralerisk, avgudsdyrkende, grusom, lastefuld, en djævlebesvergerske, en frafalden, splidagtig og kjetterisk.“

Markedspladsen indhegnedes av 160 væbnede mænd, bak hvilke en nysgjerrig menneskemængde trængte paa for at nyde skuet. Alle vinduer var opfyldt av tilskuere og hustakene var overfyldt med folk, som var kommet langveis fra. Midtpunktet for det hele, Jeanne, var klædt i en lang kappe og bar ydermere hætte. Forhandlingen tok sin begyndelse med at Maitre Nicolas Midi, doktor i teologien, steg op paa platformen og præket for ofret. Som utgangspunkt valgte Midi apostelens ord i det første brev til Corinthierne: „Og hvis et lem lider, lider alle.“ Derefter attalte hertugen av Beauvais dødsdommen i sit eget og viceinkvisitoren's navn.

Ved dødsdommens forkyndelse trak den kirkelige dommer sig tilbake for nogen andel i denne bloddaad: Ecclesia abhorret a sanguine, sa han. Det vil si: Kirken avskyr blodsutgyddelser. Men ingen tok notis av denne ytring som let kunde ha kostet manden livet.

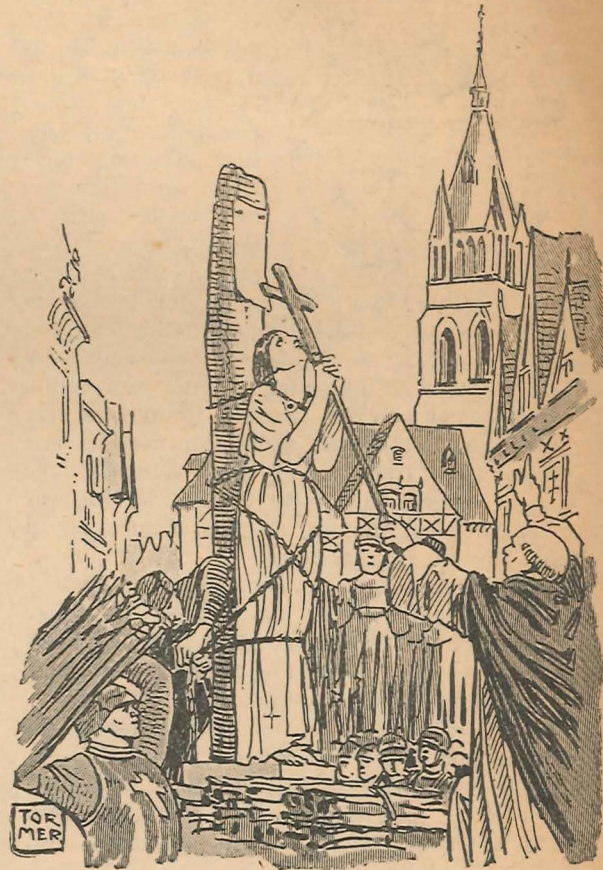
Jeanne faldt sammen da hun hørte dødsdommen. Hun faldt paaknæ, hulket, befalte sin sjæl i den Almægtiges haand og bad ydmyg enhver om tilgivelse for mulige forurettelser. Hun bad endog sine dommere om tilgivelse og tryglet presterne om at be for hendes sjæl. I en halv time hengav hun sig til graat og bøn. Men til det sidste forsvarte hun dauphinen. Nogen hørte hende si: „Kongen har aldrig forledet mig til hvad jeg har gjort, hverken det gode eller onde.“

Mange av tilskuerne graat. Nogen englændere lo. Men flere av hovedsmændene blev utaalmodige, og da de saa presten Massieu stige op paa prækestolen for at tale til Jeanne, ropte de: „Naa, prest, er det Deres mening at opholde os her til middag?“

To av kongens livvaktmænd grep nu Jeanne og anbragte hende i en kjærre. Paa hendes hode blev der sat en narrelue av papir med indskriften: Kjetter, frafalden, avgudsdyrker.

Da hun blev overantvordet i bødlernes hender, hørte man hende si: „Aa, Rouen, jeg frygter inderlig for at du skal komme til at lide for min død.“

Da hun steg op paa baalet bad hun om et

kors. En englænder laget et av to træstykker og rakte hende det. Da hun blev bundet til stolpen, paakaldte hun erkeengelen Michael, hvis stemme var den første hun hadde trodd at høre som barn i sine forældres have. Og da bødlen stak ild paa baalet, ropte hun høit: „Jesus!“ Hun gjentok dette navn seks ganger og bad tilslut om vievand.

Saasart hun var død, og hendes stakkars, sortbrændte legeme var blit fremvist for folket, blev der gydt olje og svovl over baalet, for at det avsjælede legeme helt skulde bli til aske.

Mindernes land.

Hist bak de høie bjerge
der ligger mindernes land,
dit vil jeg gjerne reise,
gaa ved den bølgende strand.

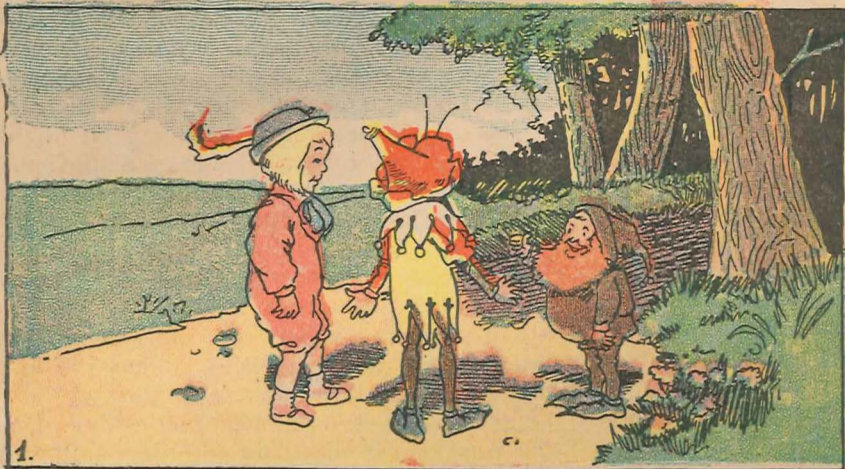
Dyft i de grønne lunde,
skjernet av rosernes hæk,
sprudler en rislende kilde,
ned i den rindende bæk.

Ved denne sølvklare kilde,
tæt ved den duftende hæk,
vilde jeg gjerne sitte,
dage og nætter itræk.

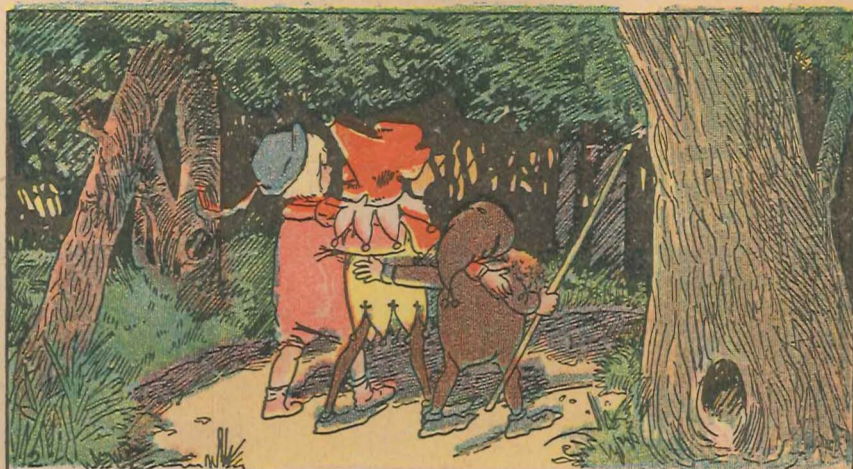
Ind under træernes kroner;
høre det rislende vand;
skjult mellem skyggende grene,
leve i mindernes land.

Gjennem de duftende linde
sollyset kaster sin glans;
medens jeg dvæler ved kilden
fletter jeg mindernes krans.

M. H.

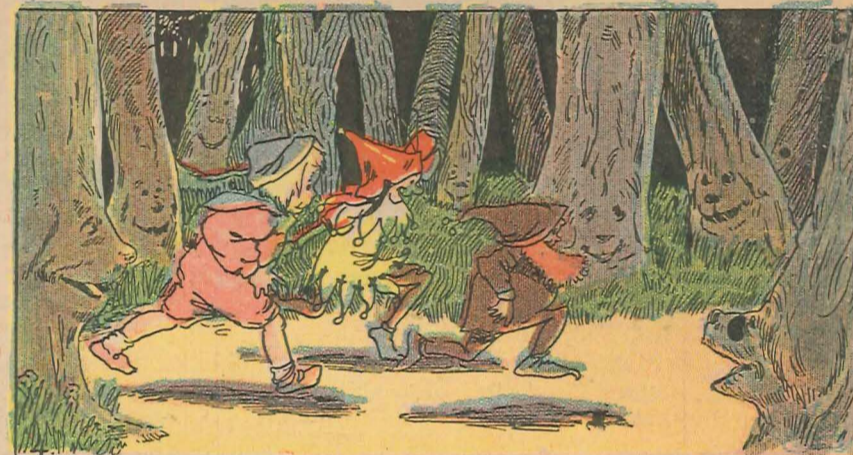
1. Da Rikard en dag hadde været ute at spasere med mester Puk og hans lille skogmand, foreslog Rikard, som var blitt træt, at de skulde gaa en benvei gjennom en liten skog. „Ja, det er vist kortere,“ sa den lille skogmand, „men jeg kjender den ikke, for det er ikke min skog.“

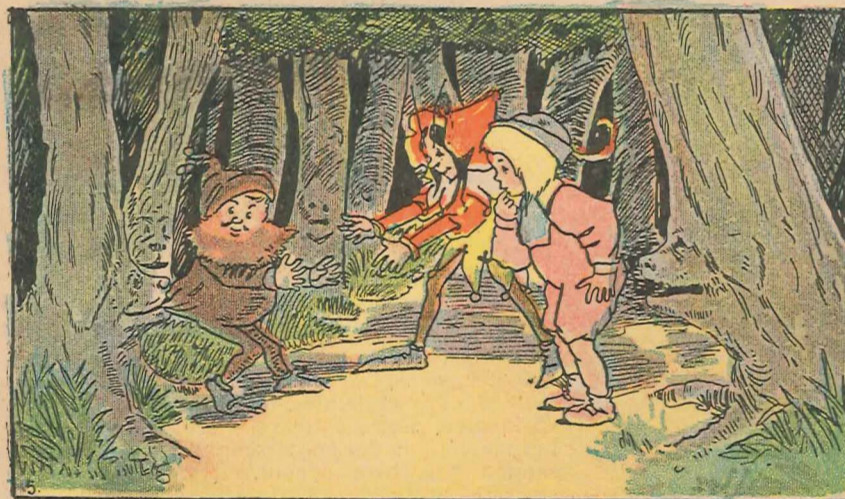
2. „Vi gaar bare rett frem,“ sa mester Puk. „Jeg kan høre mange hunder gjø,“ sa Rikard; „vi er vist nær en gaard.“

3. „Det er jo trærne som gjør,“ sa mester Puk; „vi er i hundeskogen. Gaa ikke for nær, Rikard!“ „Se, se, det ene har bitt sig fast i min stok!“ skrek den lille skogmand.

4. „La os komme ut, saa snart vi kan,“ bad Rikard. „Vær ikke ræd, Rikard, vi er straks ute,“ sa mester Puk.

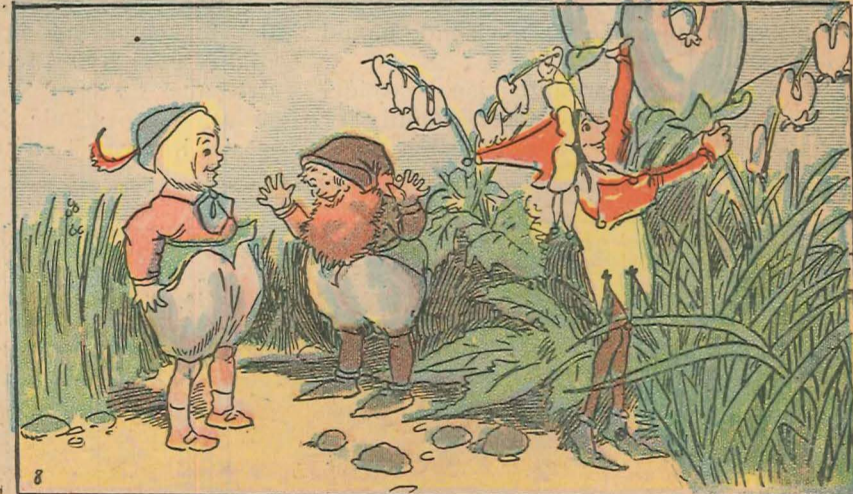
5. „Hjælp, hjælp, mester Puk, der er en som har fat i mig!“ skrek den lille skogmand. „Ta i med, Rikard, saa trækker vi ham løs,“ sa mester Puk; men Rikard var ræd og gik baklængs, og saa fil et av hundetrærne netop fat i ham.

6. „Hold fast, skogmand,“ sa mester Puk, „det slipper snart, de vil bare leke.“ „Men det knaker i klærne mine!“ skrek skogmanden, og nu ropte ogsaa Rikard: „Mester Puk, mester Puk, der er en som har fat i mine benklær!“

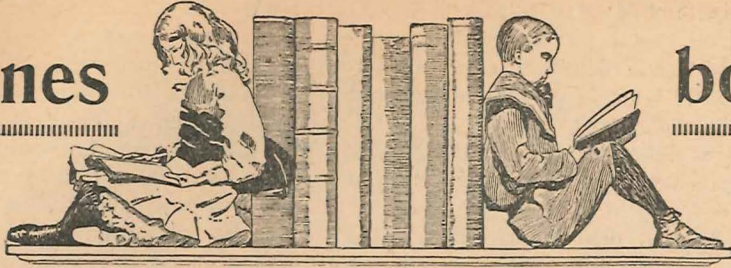

7. Saa sa mester Puk et trylleord, og træhundene slap straks; men slik som Rikards nye bukser: „Der ut! Han vilde bli at greite; men saa sa Rikard: „Der vokser hjerteblomster, de ligner hollandske bukser, nu skal jeg gjøre dig liten, saa du kan faa paa dig et par, som jeg skal plukke til dig!“ „Pluk ogsaa et par til mig, mester Puk,“ bad den lille skogmand.

8. Nei, hvor de saa morsomme ut, da de fikk de „hollandske bukser“ paa; de var saa lette og bløte, at ikke det kan nytte aa du plukker dig et par til sommeren, for jeg tror ikke at du kan bruke dem. Og det merkeligste ved det hele var, at da Rikard kom hjem, hadde han sine egne benklær paa, og de var ganske hele — ja, mester Puk han er rigtig en merkelig troldmand!!

Barnenes bok

Gutten som vilde lære noget.

Et gammelt eventyr.

(Sluttet.)

Saa tok hun sit kosteskaff og for ut av hytten. Derute slog hun med kosten mot døren, saa blev huset usynlig; hun traadte paa en sop, saa veltet der frem en sky. Hun satte sig paa sit kosteskaff og for gjennom skyen op i luften, for derfra at se i hvilken retning barna var flyttet.

Den lille pike, som kjendte heksens kunster, vedblev at se sig om og sa til Hans:

„Kan du se den mørke skyen deroppe? Det er heksen som forfølger os. Det kan ikke nytte at vi flygter videre, hun vil allikevel indhente os. Nu maa jeg bruke mine heksekunster, jeg vil bli en stikkelsbærbusk og du kan bli et stikkelsbær paa den.“

Og saa med et var den lille pike en stikkelsbærbusk med mange bær, og Hans var det underste bær paa den.

„Jeg liker godt stikkelsbær,“ sa heksen, og saa dalte skyen ned, og hun begyndte at spise av bærene.

Hun visste godt, at det underste bær var Hans; men hver gang hun vilde gripe etter diet, saa rev tornene hende slik, at hun blev nødt til at slippe det. Saa la hun sig ned for at kripe indunder busken, men i det samme faldt bæret av og trillet bortover græsset ned mot bækken, og saa blev det pludselig en liten andunge som svømmet i bækken, og bækken var Grete, som baade hadde tryllet sig selv og Hans om igjen.

Saa kastet heksen sin ene sko op i luften, og den blev til en stor rovflugl som slog ned paa den lille andunge, men andungen dukket ned i vandet, og en stor bølge slog op og slukte eller suget rovfluglen ned med sig. Saa kastet heksen sin anden sko, den blev til en krokodille som vilde sluke den lille andunge, men vandet strømmet ind i krokodillens gap og blev til sten, saa den blev saa tung at den sank tilbunds og ikke fik andungen.

Saa kastet heksen sig ned og vilde drikke ut vandet, for hun visste at saasart andungen var paa tør jord igjen, var den Hans, og ham skulde hun nok faa bugt med.

Hun drak og drak, men eftersom hun drak, blev vandet til ild, og ild og vand blev til damp, og midt i den svandt heksen bort og saas aldrig mer, for den heks som er blitt overvundet i sit eget hekseri, kan aldrig bli til heks mer. Hvor det blev av hende, vet ingen, hun er sandsynligvis blitt til bare damp.

Men ilden blev igjen den lille pike og andungen blev igjen den lille gut, og saa tok de hverandre i haanden og gik til den lille guts hjem; nu hadde han helt mistet lysten til at hekse. Han kom i en ordentlig lære, og den lille pike kom i huset hos hans mor, og de vedblev at være glade i hverandre, Hans og Grete. Og da lille Hans var blitt en stor Hans og lille Grete en stor Grete, saa giftet de sig og saa — ja saa er denne historie ute.

Paa bunden av elven.

Et böhmisk sagn.

Den fattige enkes hytte laa pent til, like nede ved bredden av Moldafluoden, nær et pilekrat og en eng, hvor der om sommeren vokste de vakreste vilde blomster. Men hvad nyttet all det, naar der inde i hytten, hvor enken bodde med syv barn, hvorav den mindste endnu laa i vuggen, hadde indfundet sig endnu en gjest. Det var en blek, sortklædt kvinde, som hadde tat plass ved peisen og ikke lot til at ville drage bort igjen. Hun kaldte sig for fru Sorg, og fra den dag hun hadde holdt sit indtog i hytten, hadde man aldrig mer en glad time der. Litt brød og brænde hadde der dog været før, nu var det som om den tremmede hadde bragt det alltsammen til at forsvinde, der var idel klage og utilfredshet derinde.

En dag var det saa slem, at Maria, den ældste lille pike, løp ut av huset, bare for at undgaa at se paa fru Sorg, som sat stille ved den kolde peis og stirret saa underlig paa dem alle sammen.

Hun løp like ned til elven og satte sig litt ved bredden; derute skinte da solen, og vandet var saa klart at man kunde se helt ned paa bunden av det.

Den lille pike var sulten, og hun syntes at

stenene nede paa bunden av vandet lignet ferskt hvetebrød; hun kunde næsten ikke huske hvorledes det saa ut, saa længe siden var det at noget saa kostelig var set i hendes hjem.

„Hvis jeg bare kunde naa dem,“ hvisket hun, „og jeg virkelig kunde spise dem naar jeg fikk tak i dem.“

„Baade dem og meget andet godt kan man spise dernede,“ lød en stemme nede fra vandet.

Maria hadde nok en anelse om, at det var den lumske vandmand, „Moldaumanden“, som talte, men hun var allfor bedrøvet til at være ræd. Hun kunde huske at hendes bedstemor, som nu var død, engang hadde fortalt, at de som faldt i elven om fredagen ikke druknet, men kunde leve videre nede i elven. „Hadde det været en fredag din lille bror var faldt i vandet, saa var han ikke druknet,“ hadde bedstemoren sagt, „men det var desværre en torsdag!“

Det husket Maria nu.

Nede fra dypet lød igjen havmandens stemme: „Vil du ha brød? Varme? Vil du ingen nød lide?“

„Kan fru Sorg ikke komme ned til dig?“ spurte Maria, og hun syntes at vandmanden sa: „Nei.“ Hun var ikke viss paa det, men hun var ganske sikker paa at han tilføiet:

„Kom bare, jeg skal ta imot dig!“

Saa kastet hun et blik tilbake mot hytten og syntes at hun saa en flig av fru Sorgs sorte slør — saa lot hun sig gli ned i vandet.

„Der kan du ikke følge mig,“ mumlet hun, og saa var hun like nede paa bunden.

Det lot næsten til at hun hadde ret.

Det var deilig dernede; utenfor et pragtlig slot stod havmanden og opfanget hende i sine arme, og han førte hende ind i slottet og bevertet hende paa det herligste.

Det var noget ganske andet end livet i den mørke hytte, hvor sult, kulde og fru Sorg var tilhuse!

Vandmanden sa, at han trængte en pike som kunde holde hans værelse i orden; hvis hun vilde tjene ham, skulde hun som løn faa lov at beholde alt det støv hun feiet op av gulvene, og det var ikke almindelig støv, men det reneste guldstøv. Og hun skulde faa al den gode mat hun ønsket sig.

Især et værelse, som hadde hylder langs alle vægger, skulde hun holde særlig godt i orden.

„Men ta dig iagt at du ikke kommer til at støte ned en av alle disse smaa krukker med sølvlok, som staar rundt paa hylderne, og prøver du paa at aapne en av krukkerne, saa er det ute med al herligheten; ellers skal du faa det som blommen i et egg.“

Maria lovte høit og dyrt at være forsiktig og ikke nysgjerrig, og hun holdt virkelig ord i lang tid.

(Sluttet.)

Apen paa kjælke.

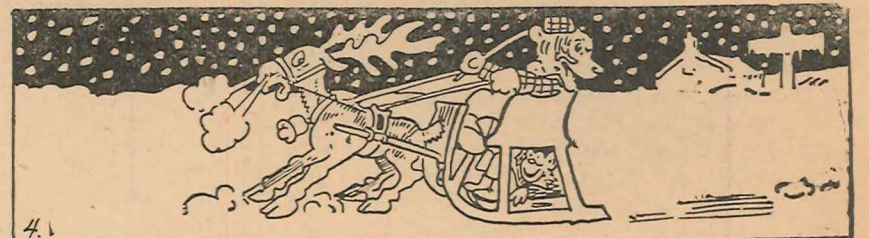
„Vil du la være at henge paa!“ sa bjørnen til apen.

Men da bjørnen vilde bruke piskan, gav apen bare lengere snor.

Saa satte bjørnen farten op for at bli av med apen paa den maate.

Men da heller ikke dette lyktes, stanset han for at æte ham, men da var han allerede væk — indbildte han sig da ialfald.

det", mens det paa samme tid vilde kunne avvæbne den mistænksomme mor. Men jeg kunde ikke finde paa noget. Jeg stod der ganske stum — et billede paa skyld og brøde.

Endelig rømmede prinsessens mor sig.

„Du, Robert, maa vel være den som bedst kan besvare spørgsmaalet; for hvis jeg husker

har slet ingen skyld.“ Dermed trak hun paa skuldrene og vendte mig ryggen.

Men jeg kunde ikke la disse beskyldninger gaa uanfægtet hen. Det var ikke alene mit mod, men ogsaa min forstand som var angrepet. Jeg utstotte en kort latter.

„Naturligvis gjenkjendte jeg hende straks,“ sa jeg uten at bry mig om sandheten. „Men jeg lukket naturligvis øinene for at hjelpe hende. Ja, naar jeg skal være opriktig, var det mig som overtalte hende til at gjøre det. Det er min skyld det hele, kjære tante. Hun turde ikke fra begyndelsen indlate sig paa det; men jeg sa, at jeg var viss paa du ikke vilde bli sint, og at du med din store sans for det humoristiske vilde betrakte det som en storartet spøk. Jeg fulgte hende selv herved imorges med det første tog. Du maa endelig ikke skjende paa hende; for det er min skyld altsammen. Kjære tante, vær ikke sint paa os — vi skal aldrig gjøre det oftere. Jeg tænkte mig ikke et øieblik, at du vilde ta det fortrydelig op — det er paa ære sandt!“

Paa denne maate vedblev jeg og vred mig i støvet for hendes fot i over fem minutter. Til sidst blev hun da ogsaa litt mindre iskold.

„Eftersom det er din skyld, skal jeg ikke skjende paa Mary, og naar hun nu engang er kommet hit, er det vel bedst hun blir her!“

Jeg var taktfuld nok til at la være at bemerke, at det ogsaa vilde bli litt vanskelig at skille sig av med den rænkefulde prinsesse midt ute paa havet.

„Men jeg hadde rigtignok ikke trodd det om dig, Robert. Jeg kan herefter ikke ha den ubetingede tillid til dig, som jeg hittil har hat.“ Hun stanset mit forsvar med en haandbevægelse. „Har du mer at bemerke, vil du saa være saa venlig at gjemme det til efter middag.“

Belæst med en hel konfektbutik møtte jeg senere prinsessen.

„Er det Bobbie som er der bak?“ sa hun og kikket over en vældig stor chokoladeæske.

„Ti stille, kvinde,“ sa jeg mørkt. Jeg er belæst med offergaver til din mor. Si mig farvel — hvem vet om du oftere ser mig ilive.“

„Aa, vær nu endelig ikke rørende, Bobbie!“ Men idet hun kom til at tænke paa, at kvinden altid maa spille den dydige, vedblev hun strengt: „Hvorledes kunde du fortælle alle de frygtelige usandheter, Bobbie?“

Men i det samme gled den strenge mine over i et skøieragtig smil.

„Naa, du er allikevel en snild fætter og min bedste ven!“ sa hun og rakte mig haanden.

Smaa problemer.

Hvem kan hjelpe dommeren til at klare det vanskelige sporsmaal han er blit stillet overfor? Som anklagede staar for ham to egtepar, som er i familie med hverandre. Paa sporsmaalet

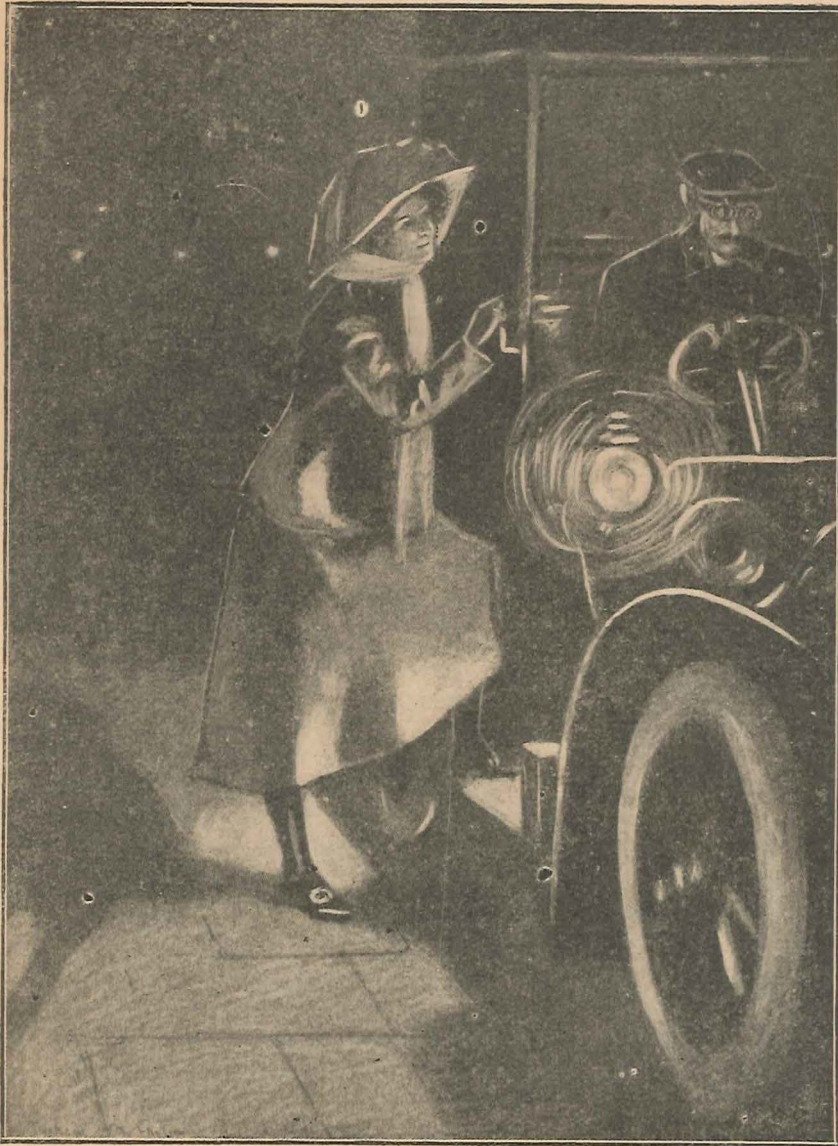

om, hvorledes slegtskapet er, har damerne svart: „De to herrer der er vore mænd, vore fædre og vore mødres mænd“. Dette svar er det som har sat den lærde dommer i pine.

En afrikansk negerby. (Se side 32.)

Hele siden klæbes paa tynd karton eller tykt papir, f. eks. tegnepapir, sættes sammen efter numrene og som modellen viser. Hver av de smaa hytter samt avgudstemplet sættes paa smaa stykker av tykkere pap, og naar hele byen samles, sættes hytterne paa et stykke pap, ca. 25 cm. i kvadrat, og omkring hytterne sættes et gjærde for at beskytte mot vilddyr, d. v. s. en papstrimmel som bøies og klæbes fast paa den store grundflate, saaledes som modellen viser.

Husk paa at sætte avguden ind i templet inden dette gjøres færdig.

„Naa, skynd dig saa, Bobbie! La os nu komme til Southampton saa fort som mulig!“ ropte jeg.

ret, paatok du dig at bringe den nye tjenestepike ombord.“

Jeg vætet mine tørre læber og smilte nervøst.

„Ja, det er sandt nok; men —“

Prinsessen sendte mig et knusende, haanlig blik og vendte sig saa til moren:

„Du maa endelig ikke være sint paa Bobbie, mor! Han hadde ikke mod nok til at gjøre det og ikke engang øinene saa godt med sig at han kunde kjende mig i denne forklædning. Han

Leipziger Foraarsmesse,

ved hvilken der udstilles
Prøvelagre og Prøvekollektioner

af Porcellæn og andre keramiske Varer, Glas, Metal-, Læder-, Træ-, Kurve-, Papir-, Japan- og Kina-Varer, Dukker og Legetøj, optiske Artikler, Musikinstrumenter, Bijouteri, Sæber, Parfumer, Sports- og Luksusartikler, Husholdningsartikler af enhver Art, samt beslægtede Varer af alle Slags, alholdes

fra **Mandag den 6. Marts**

til **Lørdag den 11. Marts** inklusive

Det staar dog Udstillerne frit for at holde Prøvelagrene aabne indtil den 18de Marts. Oplysninger meddeles af Leipzig Handelskammers Messe-Udvalg. Værelser for Messe-Besøgende besørages af: Geschäftsstelle des Verkehrs-Vereins, Leipzig, Handelshof. Leipzig, den 10. December 1915.

Der Rat der Stadt Leipzig

ORGEL med indbygget spilleapparat Kan spilles uten kjendskab til noter.
Priser fra kr. 110.00.
Sælges pr. kontant og paa avbetaling. Forlang beskrivelse og illustrert katalog over orgler med indbygget spilleapparat.

OLAF T. RANUM'S
Musikhandel, Trondhjem.
Største exportforretning i Instrumenter og noter.

GÜTERMANN'S SY-SILKE

ER DEN
BEDSTE

Mot Blodmangel

Originalfl. à 500 gr. kr. 2.65. Ferrinpiller kr. 1.25 pr. æske = 100 piller.

Kraftig
Vejsmagende.

Har De forsøgt
„Bee Brand“ Ceylon The i Blypakker.
Tilsalg i de fleste Kolonialforr. inden- og udenbys.
En gros hos **Fr. Werring**, Christiania.

Meget
drøj.

Collan-øjen
Skottei for Sæletøi
Maskinremme

Ennas fotografi-
apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 6 kr. komplet.
„Amator-Fotografen“ Vime-lskaflet 47. Kbhvn. Forlang prislister!

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m m.
Kjøpes. Kristiania Kunst- & Metalstøberi
Øvre Gade 7 og Kongensgade 29. 2. etg.

Bang & Tegner & Co.
Medicinske Sæber
Exemsæbe
Ufelbarlig mod Exem og andre Hudsygdomme, sprukken, rød og rynket Hud, Finner og Fregner. Faas paa alle apotek. Pris pr. st. 0.80.

Etableret 1847.
Allcock's Plastre
ØRNE MÆRKET.
Verdenes Mest Udbredte Udvortes Lægemidde.

Mod Hoste, Forkølelse og svage Lunger virker *Allcock's Plastre* saavel forebyggende som helbredende. Forebygger at Forkølelser sætter sig fast.

Gigt i Skulderen helbredes ved Brugen af *Allcock's Plastre*. Athleter bruger dem mod stive og ømme Muskler.

Allcock's er det originale og ægte porøse Plaster. Det er et Universal Hjælpemiddel, som kan faas hos enhver Apoteker overalt i den civiliserede Verden. *Læg det paa hvorsomhelst der føles Smerte.*

Naar De trænger til en Pille Rent vegetabiliske.
TAG EN **Brandreth's Pille** (Etab. 1752.)
Mod Forstoppelse, Galdesygdom, Hovedpine, Svimmelhed, Appetitløshed etc.
FAAS PAA ALLE APOTEKER.
ALLCOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

ERNEMANN
Haand- og Stativ-Kameraer
Indrettet til Benyttelse af Plader og Film, de mest yndede Præcisions Kameraer. Det er
Tyske Mesterværker
af Kamera-Bygningsteknik.
Prislister gratis. Faas hos alle nordiske Foto-Forhandlere.
HEINR.ERNEMANN A.G. DRESDEN, 269
Photo-Kino-Werke. Optische Anstalt.

Lotus er den bedste
Lotus istedetfor Natursmør.
Lotus sparer ca. Kr. 1,50 pr. Kilo.
Lotus sælges hos de Handlende.
Lotus koster Kr. 1,55 pr. Kilo.

Kunstige lemmer,
alle slags bandager av celluloid og læder. Rygholdere, brokbind, mavbind, elastiske strømper, Rullestole, natstole, kunstige øjne og hørerør.
Urinaler for dag- og natbruk.
M. Gallus,
Teatergaden 15 ved Pilestrædet, Kristiania.

Alf Bierckes MALERVARER

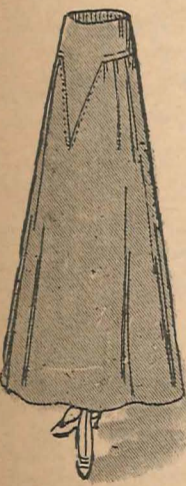
Deres graa Haar
gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandrare, franske haarmiddel **Jouventine de Junon**. Faas å kr. 2,50 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplagst Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr. a.

„Blue Star“ flydende Pudsecreme (smrk. Opfindelse, norsk Fabrikat) er Verdens bedste Pudsemiddel for Metaller. Af Pressens mange rosende Udtalelser om „BLUE STAR“ hidsettes: „Husmoderen“: Intet kan i saadan Feil og Fart give Sølv, Plet, Kobber og Messing en saa nyskinnende og holdbar Glans som „Blue Star“. „Ørebladet“: „Man staar her foran en Opfindelse, der er naaet frem til det fuldkomne paa dette Omraade.“

„Allers Familie-Journal“s Sykurv

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 5-øres Irimerke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post portoifrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Klædesskjørt med hoftebærestykke.

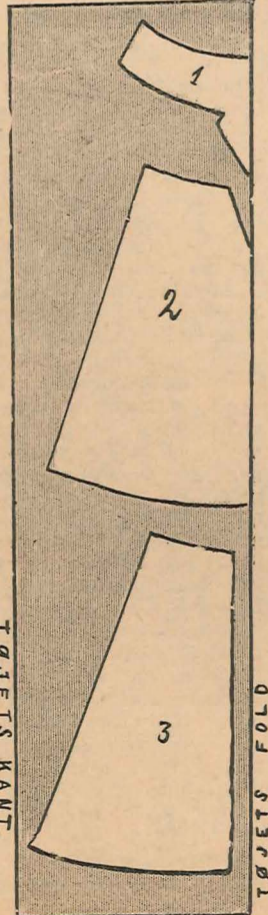

Denne model viser et hoftebærestykke, som i siderne og baktill er stukket paa det let rynkede skjørt; foran er den stukket under det. Skjørtet er i 3 bredder og har en vidde av 2½ meter. Knappes baktill.

Der medgaar til størrelse 48: 2,50 m. klæde av 130 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 3 dele.

- Fig. 1. Det halve bærestykke.
- „ 2. Forbredden.
- „ 3. Høire sidebred.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av bærestykket og forbredden langsmed stoffets brett.

Sykurv nr. 4

Navn

Adresse

32. bind Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 4

Splint og bjelke.

Hvor utallig mange ukjærlige domme blir ikke daglig fældt over andre, men hvor sjelden avlægger vi os selv et alvorlig regnskap over vor egen flygtige, tankeløse tale! Det er sandt at det er en av selvopdragelsens vanskeligste opgaver, særlig i de yngre aar, at tøile det raske ord, holde den hurtige dom tilbake, og tænke — tænke længe, men tar man alvorlig paa saken og prøver at domme andre, som vi selv kunde ønske at dømmes, saa læres ogsaa denne lekse tilsidst. For vore egne feil kan vi altid finde en hel bunke forklaringer og undskyldninger, om vi forsøkte at kalde hele denne styrke sammen ogsaa overfor andres feil og svakheter? Om vi forsøkte at se bjelken i vort eget øie paa samme maate som splinten i

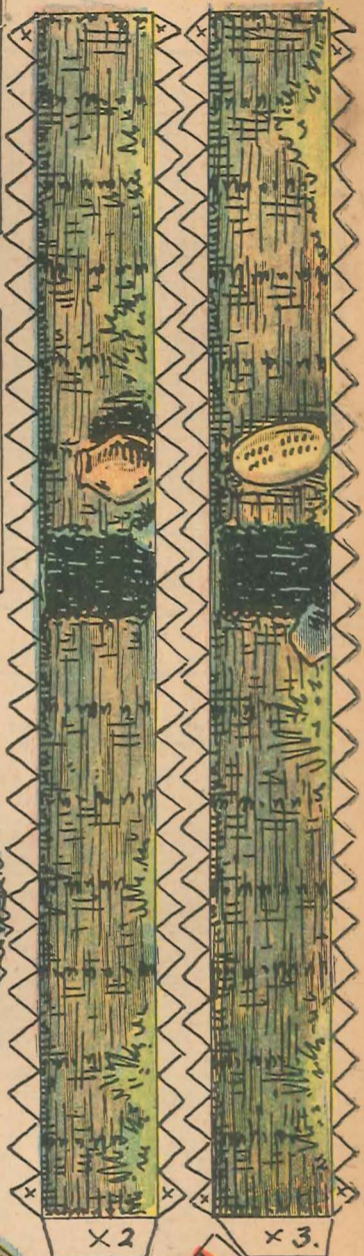
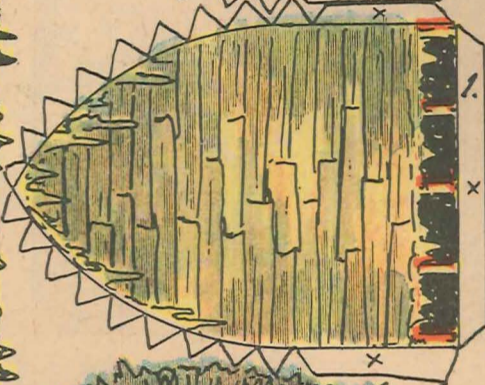
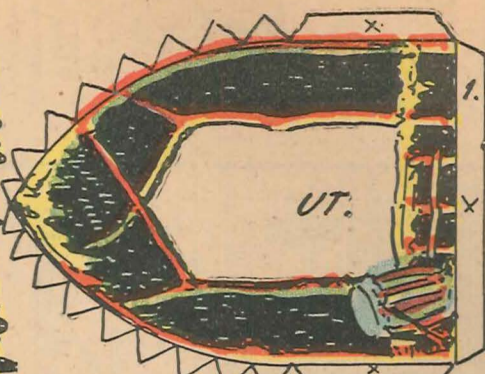
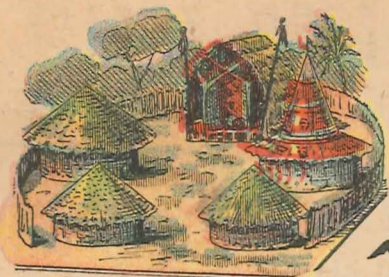
vor næstes? Hvor ofte vilde ikke stenen gli ut av den strenge, til dom og død løftede haand, naar vi blev os bevisst, at vi selv hadde svakheter, at vi kanske selv i et svakt øieblik kunde begaa en overtrædelse, om end kanske ikke ganske paa samme maate.

Vi har alle meget at lære, vanskeligst er sikkert de pligter vi paalægger os selv, men kan vi lære at opfylde dem, bærer de lønnen for vor møie i sig — en følelse av ro, fred og tilfredshet.

Hvad er lidelse?

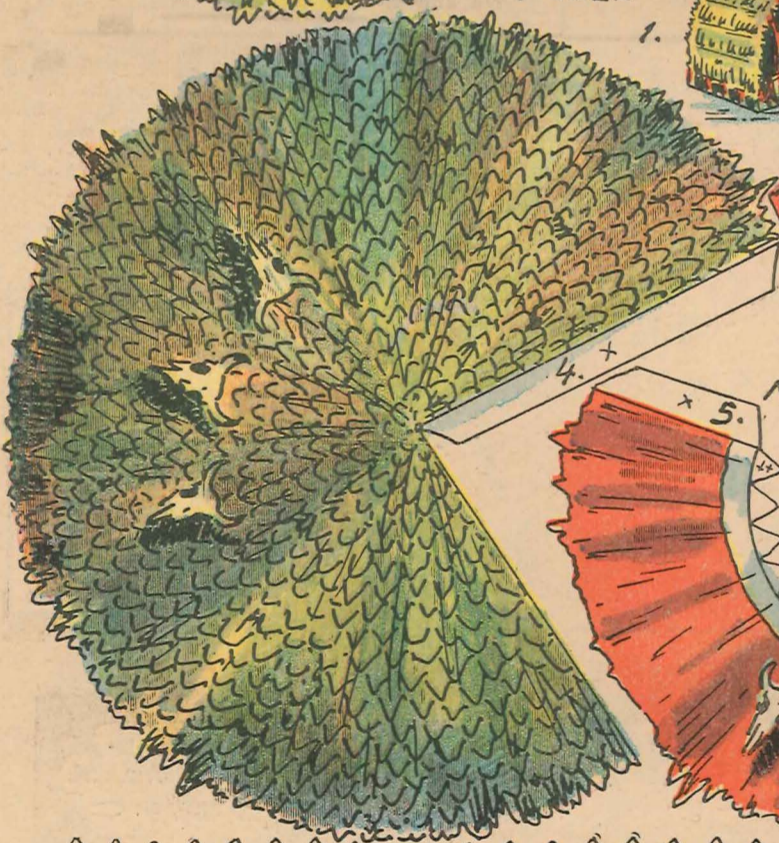
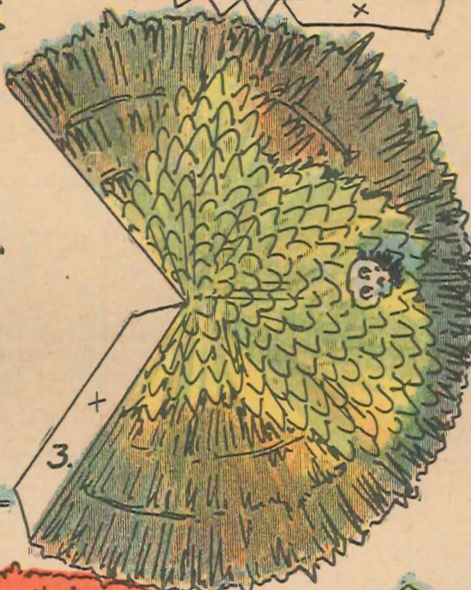
Hvad er lidelse? Alt! Den er det som gjør utslaget i livet. Intet som da er værd at holde fast ved, tilkjæmpes uten smerte. Som mennesket nu engang er skatter han bare det som erhverves ved ofre. Den som aldrig har følt sult kjender ikke den rette nydelse vea at bli mæt. Den som ikke har levet i ensomhetens

MODEL

MODEL

1.

MODEL

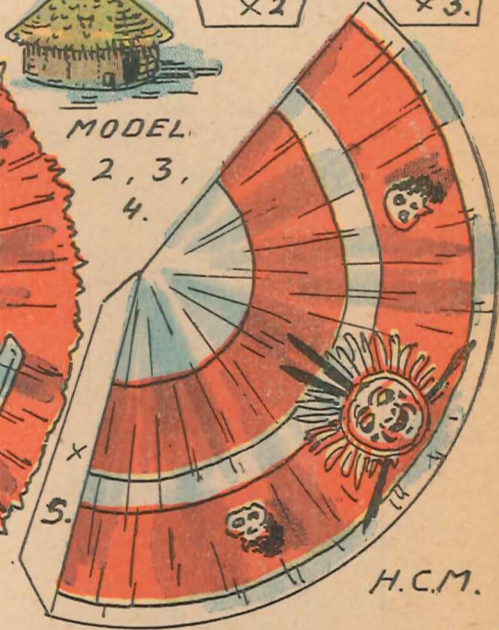
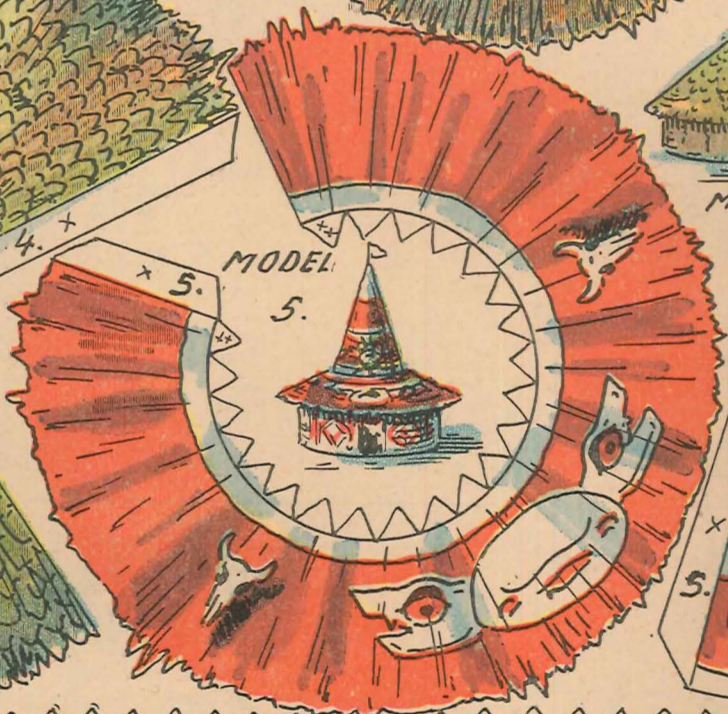
5.

MODEL

2, 3,

4.

H.C.M.

